

Viața veșnică

Willem Johannes Ouweneel

© EPV, Online începând de la: 08.10.2018, Actualizat: 08.10.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Prefață

Am scris deja odinioară, că pentru fiecare caiet nou al acestei serii [remarca redacției: este vorba de o serie de articole sub titlul *Ce învață Biblia?* în care s-au tratat diferite teme de bază ale Bibliei] am vrut să văd un îndemn clar din partea Domnului. În ultimele luni El m-a preocupat sub diferite forme în mod deosebit cu tema minunată „Viața veșnică”. Studiile care au rezultat din aceasta sunt cuprinse în caietul acesta. Trebuie însă să atrag atenția că această temă este una din temele cele mai bogate și mai profunde, dar și una din temele cele mai grele ale Sfintei Scripturi, și de aceea nu a putut deveni un studiu simplu și cu atât mai puțin complet. Nu la întâmplare tocmai această temă a devenit în ultimii 150 de ani (în care Dumnezeu a lăsat să cadă din nou deplin lumina pe această temă biblică veche) cu regret prilejul divergențelor de păreri profunde și al sciziunilor triste între creștini. Această broșură a fost scrisă înainte de toate cu încrederea, că trebuie să fie posibil să se pună la inimă lecțiile din trecut și într-un fel de gândire smerit, spiritual să împărtășim gânduri referitoare la viața veșnică, cu supunere absolută față de Scriptură. Rugăciunea mea este ca broșura aceasta să fie o contribuție la un astfel schimb de idei.

De Bilt, 1977, Emmalaan

1. Cuvântul vieții

»Înainte ca să se fi născut munții, și înainte ca Tu să fi făcut pământul și lumea, din veșnicie« (Psalmul 90.2), cu mult înainte când »stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie, și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie« (Iov 38.7), la punerea temelilor lumii, da, cu mult înainte de a fi create »stelele dimineții«, fiii lui Dumnezeu, înainte de timpurile veșniciei (2 Timotei 1.9), era Dumnezeu; și El era *Dumnezeul cel viu* (Matei 16.16). Din veșnicie acest Dumnezeu era Dumnezeul triunitar, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și din veșnicie cele trei Persoane ale Dumnezeirii aveau viață în Ele însele. »Tatăl are viață în Sine« (Ioan 5.26). Despre Fiul, care »este în sânul Tatălui« (Ioan 1.18), și care este numit »Cuvântul«, se spune: »La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu ... În El era viața« (Ioan 1.1-4). Și despre »Duhul cel veșnic« (Evrei 9.14) se spune că El este »Duhul vieții« și că »Duhul este viață« (Romani 8.2,10).

Dumnezeu este deci Dumnezeul veșnic, și El este Dumnezeul cel viu (Această expresie se întâlnește în Noul Testament de 14 ori: Matei 16.16; 26.63; Faptele apostolilor 14.15; Romani 9.26; 2 Corinteni 3.3; 6.16; 1 Tesaloniceni 1.9; 1 Timotei 3.15; 4.10; Evrei 3.12; 9.14; 10.31; 12.22; Apocalipsa 7.2. Compară și cu Faptele apostolilor 3.15, »Inițiatorul (conducătorul) vieții«.). În El vedem ce *este viața veșnică*, viață, care este nu numai eternă, pentru că nu are niciun început și niciun sfârșit, ci este și veșnică în *characterul* ei, deoarece este viața Dumnezeului veșnic. Viața veșnică este viața Dumnezeului cel veșnic. Însă noi vedem viața veșnică înainte de toate în *una* din cele trei Persoane ale Dumnezeirii, și anume în El, care »a făcut cunoscut« pe Dumnezeu (Ioan 1.18), în Fiul de la sânul Tatălui; în El, Cel care era »Cuvântul« (Ioan 1.1), expresia desăvârșită a tot ce este în Dumnezeu și care în același timp este Dumnezeu. Viața veșnică este în Dumnezeu; însă noi o vedem revelată în El, în Cel care a revelat pe Dumnezeu. »Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit, și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel ce este adevărat. Și noi suntem în Cel ce este adevărat, adică în Isus

Hristos, Fiul Lui. *El este Dumnezeu adevărat și viața veșnică.*« (1 Ioan 5.20)

În Fiul vedem revelată viața veșnică, căci El Însuși este viața veșnică: »Viața a fost arătată, și noi (spun apostolii) am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată.« (1 Ioan 1.2) Această viață veșnică era *în* Tatăl (Ioan 5.26), dar era, așa cum se spune aici, și *la* Tatăl (așa cum Cuvântul, era *la* Dumnezeu) ca Persoană, diferită de Tatăl. Această Persoană este Fiul Său Isus Hristos. În Fiul vedem nu numai viața veșnică revelată, care era la Tatăl, ci El Însuși este viața veșnică, care era la Tatăl; căci apostolul vorbește aici evident despre Persoana lui Hristos, despre ceea ce »era de la început, ce am auzit, ce *am văzut* cu ochii noștri, ce *am privit* și ce *am pipăit* cu mâinile noastre, cu privire la *Cuvântul vieții.*« (1 Ioan 1.1) Acest ce era vizibil și pipăibil era Persoana despre care Ioan spune: »Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit printre noi (și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl) plin de har și de adevăr.« (Ioan 1.14)

»Dumnezeul nostru este în ceruri« (Psalmul 115.3), și de aceea viața veșnică este principal ceva ceresc. Hristos Însuși ne face clar, că viața veșnică face parte din »lucrurile cerești« (Ioan 3.12-16). Dar El explică totodată, că viața veșnică, în ceea ce privește natura ei, din această cauză a fost un lucru total necunoscut, atâta timp cât Dumnezeu nu S-a revelat în Fiul Său. Nimeni nu poate înțelege lucruri cerești, și nu le poate vesti, decât numai Persoanele cerești, divine. Nimeni altul decât numai singurul Fiu născut, care este în sânul Tatălui, (Ioan 1.18) și Duhul, care cercetează toate lucrurile, chiar și adâncimile lui Dumnezeu (1 Corinteni 2.10), au revelat lucrurile cerești: »Noi (Fiul și Duhul) vorbim ce știm, și mărturisim ce am văzut ... (cu privire) ... lucrurile cerești. ... Nimeni nu s-a suit în cer, afară de Cel ce S-a pogorât din cer, adică Fiul Omului, care *este în cer.*« (Ioan 3.11-13) Nimeni mai înainte, abia din gura Fiului am auzit ce este viața veșnică după natura ei.

Aceasta nu este totul. »Lucrurile cerești« cuprind mult, însă ele se referă înainte de toată *la Casa Tatălui* (Ioan 14.2). Viața veșnică este viața casei Tatălui, unde Persoanele divine se *cunosc* din veșnicie, *se iubesc* și *au părtașie* unele cu altele (Ioan 17.3,23; 1 Ioan 1.3). Viața veșnică este viața al cărei domiciliu este un loc al *slavei* pure. Noi auzim despre slava pe care o avea Fiul la Tatăl înainte de a fi lumea (Ioan 17.5); despre slava Tatălui; și despre Duhul slavei (1 Petru 4.14).

În această slavă a lui Dumnezeu vedem în principal două aspecte:

- **1 Ioan 1.5:** Vestea, pe care am auzit-o de la El, și pe care v-o propovăduim, este că Dumnezeu e *lumină*, și în El nu este întuneric.
- **1 Ioan 4.8,16:** Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este *dragoste*.

Aceasta a fost din veșnicie așa: El a fost din veșnicie lumină și El a fost dragoste. Dar lumina a luminat numai pentru Dumnezeu Însuși; El locuia într-o lumină de care nu te poți apropia (1 Timotei 6.16). Și dragostea nu avea nici un alt subiect în afara triunității lui Dumnezeu. Dragostea Tatălui – oricât este ea de desăvârșită și de nemărginită – era numai pentru Fiul,

care era în sânul Lui, locul familiar al dragostei. (Ioan 1.18) Acesta, adevărata Înțelepciune, era zi de zi plăcerea Sa, desfătându-Se totdeauna înaintea Sa (Proverbe 8.30). În afara lui Dumnezeu nu era nimeni și nimic altceva.

»Căci la Tine este izvorul vieții« (Psalmul 36.9) – dar din acest izvor nu s-a făcut cunoscut nici o viață ființelor create, înainte ca »puterea veșnică a lui Dumnezeu și dumnezeirea Lui« (Romani 1.18) să se facă descoperite în lucrurile create. Atunci a venit momentul, când Dumnezeu a chemat »lucrurile care nu sunt, ca și cum ar fi« (Romani 4.17); atunci puterea și înțelepciunea divină au ieșit la iveală, și îngerii au scos strigăte de bucurie (Iov 38.7). Razele luminoase ale *luminii* lui Dumnezeu au ieșit la iveală, și oamenii au mărturisit cu mulțumire: »În lumina Ta vom vedea lumina« (Psalmul 36.9). Dovezi clare ale *dragostei* lui Dumnezeu au fost date inimilor care au fost primitoare de ele și care au înțeles vocea Sa: »Te-am iubit cu o iubire veșnică« (Ieremia 31.3). »În multe rânduri și în multe chipuri« (Evrei 1.1) lumina lui Dumnezeu și dragostea Lui pentru oameni a fost arătată, așa că nici un om păcătos nu avea vreo scuză, dacă el nu a glorificat pe Dumnezeu în măsura în care El S-a revelat și cum a auzit »vocea Dumnezeului cel viu« (Deuteronomul 5.26).

Dar cu toate că Dumnezeu era cunoscut ca »Dumnezeul cel viu și Împăratul veșnic« (Ieremia 10.10), *viața* nu era încă »descoperită«! Și prin aceasta și *lumina* și *dragostea* erau departe de a descoperii deplina lor natură. (1 Ioan 1.2) »Adâncimile lui Dumnezeu« nici pe departe nu au fost cercetate (1 Corinteni 2.10). »Harul și adevărul« nu »veniseră« încă (Ioan 1.17,18), și Dumnezeu nu era încă »făcut cunoscut« cu adevărat. Legea a fost într-adevăr dată prin Moise, și Legea a făgăduit viața aceluia care o vor respecta (Leviticul 18.5); dar Evanghelia încă nu exista, prin care »viața și neputrezirea« trebuiau »aduse la lumină« (2 Timotei 1.10), după ce »Domnul nostru Isus Hristos« *S-a arătat*. Puterea veșnică a lui Dumnezeu și dumnezeirea Lui erau văzute în creația Sa (Romani 1.20), dar Dumnezeu însuși nu a fost văzut niciodată de nici o creatură (om sau înger); nimeni nu a privit vreodată Ființa Sa sau slava Sa (Ioan 1.18). Nimeni nu a văzut vreodată lumina lui Dumnezeu, și nici n-o putea vedea cineva – căci ea este »de nepătruns« (1 Timotei 6.16) – în afară de Unul, care era în această lumină. (Ioan 1.18) Nimeni nu putea face cunoscut pe Tatăl, în afară de Unul, care cunoștea inima Tatălui, deoarece El era singurul Fiu născut al Tatălui, care din veșnicie era la sânul Tatălui.

Însă *că* viața, lumina și dragostea lui Dumnezeu trebuiau să fie descoperite, aceasta era sigur. Aceasta era »făgăduința vieții, care este în Hristos Isus« (2 Timotei 1.1); acolo era *viața veșnică*, că »Dumnezeu, care nu poate minți, a făgăduit-o înainte de veșnicii« (Tit 1.2). »Aceasta este făgăduința, pe care El ne-a făcut-o: *viața veșnică*«. (1 Ioan 2.25). Din veșnicie, înainte să înceapă epocile, înainte să înceapă timpul, înainte să fi existat îngeri sau oameni, Dumnezeu a făgăduit viața veșnică Aceluia care este viața veșnică, și în El nouă, care »am fost rânduiți pentru viața veșnică« (Faptele apostolilor 13.46,48), cărora El a vrut să dăruiască viața veșnică în și prin Fiul, după planul Lui veșnic. În El, El ne-a ales înainte de întemeierea lumii (Efeseni 1.4,3) cu urmarea, că acum El »ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești în locurile cerești în Hristos.« Și ce circumscriere ar exprima mai profund și mai bogat, ce sunt aceste binecuvântări cerești, decât viața veșnică?

2. Lumina vieții

Am văzut: viața veșnică este viața conștientă, logică, împlinită, cu simțăminte, cunoscătoare, iubitoare, a lui Dumnezeu Însuși: viața *în* El și viața *în care* umblă El (1 Ioan 5.20). Numai Fiul, care este Dumnezeu adevărat și viața veșnică, care era la Tatăl (1 Ioan 1.2), putea să ne reveleze această viață, și cu aceasta pe Dumnezeu Însuși. Aceasta a avut loc atunci când El, Cuvântul, a devenit carne și a locuit între noi și a descoperit slava ca a Singurului născut din Tatăl (Ioan 1.18,17), și El, singurul Fiul născut, care este în sânul Tatălui, a venit să ni-L facă cunoscut. Prin aceasta »harul și adevărul au venit prin Isus Hristos«, aceasta este expresia cea mai înaltă atât a *luminii* cât și a *dragostei* lui Dumnezeu. »Viața a fost revelată« (1 Ioan 1.2) și în eficacitatea acestei vieți a devenit vizibilă »lumina«: »În El era viața, și viața era lumina oamenilor« (Ioan 1.4). Adevărul desăvârșit cu privire la Dumnezeu și la Ființa Sa și-a găsit expresia în El, Cel care a spus: »Eu sunt ... adevărul« (Ioan 14.6), și despre care apostolul spunea: »Lumina aceasta era Lumina *adevărată*, care luminează pe orice om, venind în lume« (Ioan 1.9). Aceasta o spunea despre Acela care a zis: »Eu sunt lumina lumii; cine Mă urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea *lumina vieții*« (Ioan 8.12) – lumina care este caracterizată de viața Fiului Însuși.

Însă și »harul« a venit prin Isus Hristos (Ioan 1.17); și »dragostea« lui Dumnezeu a fost revelată, prin aceea că El a trimis în lume pe singurul Lui Fiul (Ioan 3.16,17) pentru ca noi să trăim (1 Ioan 4.9,10). »Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca ispășire pentru păcatele noastre.« Acum se poate prezenta clar (așa cum face Ioan în scrisoarea sa) ce înseamnă că Dumnezeu este lumină și dragoste (1 Ioan 1.2), căci același Ioan poate să ne vestească viața veșnică, care era la Tatăl și care ne-a fost descoperită (Apostolii au „trăit“ viața veșnică în sensul din Ioan 1.14 (de aceea: Ioan 4.23, »și acum a și venit«); Ioan 6.63,68; 12.49,50; 14.6; 15.15.).

»Cuvântul a devenit trup (sau: carne) și a locuit printre noi.« (Ioan 1.14) Dumnezeu a devenit Om și a rămas Dumnezeu. El era mai înainte viața veșnică, care era la Tatăl – era El și pe pământ viața veșnică? El Însuși dă răspunsul: »Căci, după cum Tatăl are viața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă viața în Sine. Și I-a dat putere să judece, întrucât este Fiul al Omului.« (Ioan 5.26,27) Tatăl avea din veșnicie viață în Sine Însuși; dar nu avea și Fiul din veșnicie viață în Sine Însuși? Fără îndoială: »În El era viața« (Ioan 1.4). Însă după întruparea Sa ca Om El spune, că Tatăl I-a dat să aibă viața în Sine Însuși. De ce? Deoarece El este Fiul Omului; și acest Om a primit de la Tatăl să aibă viață în El Însuși, tot așa cum din veșnicie El ca Fiul veșnic o avea în Sine Însuși. Fiul veșnic la Tatăl era Viața veșnică; Omul Hristos Isus, »Fiul Omului, care este în cer« (Ioan 3.13), era viața veșnică; și de asemenea Omul glorificat în cer, pe care noi Îl cunoaștem și în care suntem acum, este Dumnezeu adevărat și viața veșnică (1 Ioan 5.20). El a fost întotdeauna și va fi întotdeauna Viața veșnică.

Însă ce minunat, că El era și în smerirea Lui pe pământ! Omul Hristos Isus era viața veșnică, așa că El, care totodată era Fiul veșnic, putea ca Om s-o împartă cu oamenii. El a *revelat* viața veșnică (1 Ioan 1.2), și El a *dat* viața veșnică (Ioan 10.28). Întreaga Lui viață, de la iesle și până la cruce, era revelarea acestei vieți adevărate. El a *vorbit*, cu privire la viața veșnică: »Tatăl, care M-a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc. Și știu, că porunca Lui este viața veșnică, de aceea lucrurile, pe care le spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl.« (Ioan 12.49,50) Ucenicii au recunoscut: »Tu ai cuvintele vieții veșnice.« (Ioan 6.68,63), căci cuvintele, pe care El le-a vorbit către ei erau »duh și viață«. Lucrurile, despre care vorbea El, erau »lucruri cerești« (Ioan 3.12,13), din sfera în care El Însuși umbla;

erau lucrurile Casei Tatălui. »Tot ce am auzit de la Tatăl Meu« (Ioan 15.15) v-am făcut cunoscut.

Însă El nu numai a vorbit despre aceasta, ci El Însuși era: El era ceea ce vorbea (Ioan 8.25). El putea spune: »Eu sunt ... viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. ... Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.« (Ioan 14.6,9) Și aceasta era valabil nu numai pentru aceia care L-au văzut cu ochii naturali, ci și noi cunoaștem pe Tatăl și L-am văzut în Fiul (compară cu Ioan 6.40): noi cunoaștem »strălucirea luminii evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu. ... Căci Dumnezeu, care a zis: „Să lumineze lumina din întuneric“, ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.« (2 Corinteni 4.4,6)

»Eu sunt calea, adevărul și viața« (Ioan 14.6) El este *Calea* spre Tatăl, așa că aceia, care merg pe această cale, cunosc acum pe Dumnezeu ca Tatăl al lor, și această cunoaștere este viața veșnică. El este *Adevărul* cu privire la Tatăl (Ioan 17.3) – El a făcut cunoscut pe Dumnezeu -, și porunca Lui este viața veșnică (Ioan 12.50). Și El Însuși este *Viața*, viața, așa cum ea poate să ne fie făcută cunoscut nouă oamenilor: »Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi. În ziua aceea veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi.« (Ioan 14.10-20)

Inimile noastre se umplu de adorare, dacă urmărim »Viața« pe calea Ei pe pământ. Stăm la ieslea din Betleem și admirăm »dragostea« care a făcut ca Puterea veșnică să se îmbrace într-o astfel de slăbiciune și dependență; admirăm »lumina« în Tânărul din Nazaret, care a fost desăvârșit de ascultător față de părinții Lui și în același timp trebuia să fie în lucrurile Tatălui Său (Luca 2.51,49). Adorăm Mielul lui Dumnezeu, care »în dragoste« S-a unit la Iordan cu rămășița păcătoasă și plină de căință a lui Israel, în timp ce »lumina« s-a revelat prin aceea, că El a împlinit tot ce este drept (Matei 3.15). Am stat împreună cu El la fântâna din Sihar (Ioan 4) și am văzut »lumina«, care a căzut în conștiința unei sărmane femei samaritene, în timp ce »dragostea« i-a prezentat Darul lui Dumnezeu și apa vie, care curge în viața veșnică (Ioan 4.14). Stăm cu El înaintea Martei, Cel care la mormântul fratelui ei S-a revelat ca fiind »învierea și viața« (Ioan 11.25). »Viața« S-a dovedit a fi mai tare decât moartea, și în timp ce »lumina« a alungat mulțimea poporului din casa lui Iair (Luca 8.52-54), »dragostea« i-a dat înapoi pe fiica lui și văduvei sărmane pe fiul ei (Matei 7.15). Noi am admirat »Lumina«, care a îngrozit conștiința cărturarilor (Ioan 8.1-12), care învinovăteau femeia adulteră, în timp ce »dragostea« a lăsat-o să plece cu o atenționare serioasă dar fără s-o pedepsească. L-am adorat când »lumina« a mustrat osteneala pripită și ne la locul ei a unei mame și când »dragostea« în orele celor mai amare dureri ale Lui nu S-a gândit la Sine Însuși, ci a îngrijit ca mama să aibă parte de o casă plină de dragoste și de un ocrotitor credincios (Ioan 19.26,27). Noi avem venerație față de »Lumina« care la masa lui Simon a mustrat gazda, și față de »dragostea« care a dat bucurie și siguranță și iertare unei păcătoase, care uda cu lacrimi picioarele Sale (Luca 7.36-50). Noi am văzut »dragostea« Lui (Ioan 11.5), pe care a savurat-o familia din Betania, și »Lumina«, pe care El a lăsat-o să cadă asupra lăcomiei unui om rău din această casă (Ioan 12.1-8).

Așa de mare este revelarea »Vieții«, ea luminează pe orice om și revelează dragostea lui Dumnezeu (Ioan 1.4,9). Dumnezeu este lumină și dragoste – în Cuvântul devenit carne, în Cel care a devenit har și adevăr, admirăm revelarea desăvârșită a luminii și dragostei. (1 Ioan 4.9)

Și ce mare este pentru inima mea: tot ce eu văd revelat în Fiul, care a devenit viața mea, căci eu am primit pe Fiul ca viață a mea! (1 Ioan 5.11,12) Aceasta a putut să aibă loc nu numai pentru că viața a fost revelată, ci ea a trecut prin moarte – prin moartea în care eu zăceam în natura mea. Și niciodată »lumina« nu a strălucit mai luminoasă ziua ca în orele de întuneric, când un Dumnezeu sfânt și drept a fost glorificat în Fiul Omului. (Ioan 13.31) Și niciodată »dragostea« nu a fost revelată strălucind mai luminoasă ca în clipa când Hristos a murit, pe când noi eram încă păcătoși (Romani 5.8). Și niciodată »viața« nu s-a arătat mai mult ca atunci când Fiul a dat-o și a luat-o iarăși înapoi. (Ioan 10.17)

3. Pâinea vieții

Viața veșnică, care era la Tatăl, ne-a fost revelată, pentru ca prin aceasta noi nu numai să percepem ceva din ea, ci pentru ca s-o primim. (1 Ioan 1.2) Pentru aceasta a trebuit mai întâi ca Cuvântul să devină carne (Ioan 1.14); Fiul a trebuit să devină om (Ioan 5.26), și a trebuit să I se dea să posede viața în Sine Însuși ca om, ca să poată s-o împărtăși cu alți oameni. Însă nu numai aceasta: oamenii, pe care Fiul i-a întâlnit pe pământ, prin păcatele lor umblau într-o stare de moarte (Efeseni 2.1). Nu era vorba numai de faptul că oameni pământenii au primit viața cerului, a Casei Tatălui, ci că oameni morți au trecut la viață. Pentru un păcătos mort primirea vieții veșnice trebuie de aceea să includă și: el »nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață« (Ioan 5.24,25). Vestirea vieții veșnice ar cuprinde, că »morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, și cei care L-au auzit vor trăi.« Aceia, care vor auzi glasul Său, vor fi oile Lui: »Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.« (Ioan 10.27,28) El a venit să dea oilor viața, însă pentru aceasta El a trebuit mai înainte să-Și dea El viața în moarte: »Eu am venit ca oile să aibă viața, și s-o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi.« (Ioan 10.10,11) »De aceea Mă iubește Tatăl pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau. Nimeni nu Mi-o ia, ci o dau Eu de la Mine. Am putere s-o dau, și am putere s-o iau iarăși; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.« (Ioan 10.17,18)

Chiar de la prima dată, când Hristos vorbește despre viața veșnică, El face nemijlocit clar, că viața trebuie să treacă prin moarte, înainte ca ea să poată fi dată oamenilor morți. El îi mărturisește lui Nicodim, că Fiul și Duhul vorbeau ce știau, și mărturiseau ce au văzut cu privire la »lucrurile cerești« (Ioan 3.11-16). Nimeni nu s-a urcat de pe pământ în cer – aceasta nici nu era posibil -, ca să se informeze cu privire la lucrurile cerești; nimeni în afară de El, Cel care S-a coborât din cer – acolo El era acasă și cunoștea »lucrurile cerești« din veșnicie și după natura lor -, Fiul Omului, care în aceeași clipă când vorbea cu Nicodim era și în cer. El Se coborâse din cer, El S-a înălțat la cer, însă pe de altă parte El a fost întotdeauna și neîntrerupt acolo. Cine putea să ne spună mai bine despre lucrurile cerești decât El, care era pe pământ ca Fiu al Omului, și care totuși era una (Ioan 1.18) și aceeași Persoană cu singurul Fiu născut, care tot timpul, neîntrerupt era la sânul Tatălui? Și ce sunt »lucrurile cerești«? El le rezumă aici prin două cuvinte, și anume, ceea ce vor primi aceia care Îl vor crede: »viața veșnică«. Însă nemijlocit după aceea El adaugă, că nu era suficient să »releveze« viața veșnică; Fiul Omului nu trebuia numai să »vorbească« și să »mărturisească«, ci El trebuia să fie »înălțat«.

»Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit

Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.» (Ioan 3.14-16) Aici vedem crucea, fundamentul pe baza căruia putea să ne fie dăruită viața, deoarece crucea era locul unde întreaga stare a omului în carne a fost adusă sub judecata dreaptă a lui Dumnezeu (Romani 8.3), și anume în Fiul Omului înălțat, și unde în același timp dragostea lui Dumnezeu față de om a fost revelată în modul cel mai minunat (Romani 5.8), prin aceea că această judecată dreaptă nu a lovit omul păcătos, ci pe singurul Său Fiu. Dumnezeu este »lumină« - de aceea citim mai întâi, că (din cauza cerințelor sfinte ale unui Dumnezeu drept) Omul Hristos Isus *trebuia* înălțat; însă Dumnezeu este și »dragoste« - de aceea citim în continuare, că acest Om era Însuși singurul Fiu al lui Dumnezeu, trimis de Dumnezeu Însuși în lume (pe care El a iubit-o așa de mult) și »L-a dat« la moarte. Dumnezeu a dat pe Fiul Său chiar și pentru omul cel mai rău – dar chiar și pentru omul cel mai bun a trebuit Fiul Omului să fie înălțat.

Aceasta era baza necesară pentru darul vieții veșnice; căci dacă oamenii trebuiau aduși într-o legătură nouă, cerească, cu Dumnezeu și să aibă viață în Fiul lui Dumnezeu, atunci trebuia nu numai ca păcatele lor să fie iertate (1 Ioan 4.9,10), ci tot ce erau ei prin carne trebuia nimicित prin judecată. Totodată viața nu putea fi revelată pe deplin, până ce moartea nu era nimicită. Pavel vorbește despre »harul care ne-a fost dat în Hristos Isus

- înainte de veșnicii (compară cu viața veșnică din Tit 1.2!),
- dar care a fost descoperită acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus,
- care a nimicit moartea și a adus la lumină *viața și neputrezirea*, prin Evanghelie« (2 Timotei 1.9,10).

Harul și viața au fost făgăduite înainte să înceapă timpul, ele au fost revelate când a apărut Hristos, și el au apărut în totalitate în lumină atunci când moartea a fost nimicită.

Prin aceasta înțelegem și caracteristicile pe care Ioan le enumeră în scrisoarea sa despre mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său (1 Ioan 5.10-12). »Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat *viața veșnică*, și această viață este *în Fiul Său*. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.« Aceste caracteristici ale mărturiei lui Dumnezeu cu privire la viața veșnică le găsim în versetele mai dinainte: »El, Isus Hristos, este Cel ce a venit prin apă și sânge; nu numai prin apă, ci prin apă și prin sânge. Și Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul și Duhul Sfânt, și acești trei sunt una. Și trei sunt care mărturisesc (pe pământ); Duhul, apa și sângele, și acești trei sunt una în mărturisirea lor.« (1 Ioan 5.6-9) Apa și sângele ne arată nemijlocit pe Fiul Omului înălțat pe cruce, și Duhul ne arată nemijlocit pe Fiul Omului înălțat la cer (Ioan 13.32) (căci Duhul a venit abia după ce Isus a fost glorificat). Când Hristos a murit pe cruce, au venit soldații »și unul din ostași l-a străpuns coasta cu o suliță; și îndată a ieșit din ea sânge și apă« (Ioan 19.34). Sângele și apa dau mărturie despre valoarea și atotsuficiența morții lui Hristos: sângele vorbește despre anularea păcatelor înaintea lui Dumnezeu și apa despre curățirea morală a omului. Pe lângă aceasta Duhul dă mărturie despre faptul că acum viața veșnică nu se poate găsi niciunde altundeva decât numai în Fiul lui Dumnezeu înviat și glorificat. Împreună constituie mărturia pe care Dumnezeu a dat-o despre Fiul Său (1 Ioan 5.10,11); acesta este Dumnezeul adevărat și viața veșnică (1 Ioan 5.20), și Dumnezeu ni l-a dat ca viața veșnică, căci noi posedăm viața în El; însă aceasta era posibil numai prin aceea că Fiul Și-a dat viața și a luat-o înapoi și acum

se află în slava Casei Tatălui ca Fiul Omului glorificat. Aceasta este plinătatea în care S-a revelat viața veșnică.

De altfel niciunde darul vieții veșnice nu este mai detaliat legat cu moartea lui Hristos decât în vorbirea Sa cu privire la *pâinea vieții*. În Ioan 5 Îl vedem ca Fiu al lui Dumnezeu care este viața, are viața în Sine Însuși, dă viața și face viu (Ioan 5.21,24-26); cine Îl crede »are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață«. Însă în Ioan 6 nu-L vedem ca Fiu al lui Dumnezeu, ci ca Fiu al Omului, care Însuși a mers la moarte și Își dă trupul pentru viața lumii (Ioan 6.51). Vorbirea lui Hristos începe cu următoarele cuvinte: »Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru viața veșnică, și pe care v-o va da Fiul Omului; căci Tatăl, adică Însuși Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Lui.« (Ioan 6.27) Și care este această mâncare? »Căci pâinea lui Dumnezeu este Acela, care se pogoară din cer și dă lumii viața. ... Eu sunt pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată, și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată. ... Căci aceasta este voia Tatălui Meu, ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.« (Ioan 6.33-35,40)

În continuare vedem însă, că nu este suficient să crezi în El, așa cum a umblat El pe pământ, ci trebuie să aplici la tine însuși moartea Sa și urmările ei. Pâinea vieții a trecut prin moarte, și a crede în El înseamnă să intri în legătură cu Fiul Omului mort și înviat, să-L primești ca viață veșnică și în curând tu însuși să fi înviat prin El (Ioan 6.40,54). Viața veșnică este aici viața care aparține de partea cealaltă a morții, în lumea de înviere. Hristos spune despre aceasta: »Adevărat, adevărat, vă spun, cine crede în Mine are viața veșnică. Eu sunt pâinea vieții ... Eu sunt pâinea vie, care s-a coborât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este Trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii. ... Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.« (Ioan 6.47-54)

Este o diferență importantă între versetul 53, pe de o parte, și versetele 54 și 56 pe de altă parte, la care vom reveni mai târziu. Acum însă este vorba de faptul, că nimeni nu poate primi viața veșnică, numai dacă se face una cu moartea lui Hristos, ajunge la sfârșit cu privire la existența lui în carne, și prin aceasta intră în atmosfera unde Tatăl și Fiul au savurat din veșnicie dragostea și părtașia. Dar aceasta înseamnă și că nimeni nu putea să posede viața într-o așa măsură și corespunzător acestei înălțimi (ca să nu mai vorbim, că nici nu putea să savureze), înainte ca Hristos să fi trecut realmente prin moarte și prin înviere, căci mâncarea trupului (textual: cărnii) Lui și băutul sângelui Lui era premisa pentru posedarea vieții veșnice. (Ioan 6.35,36) Însă nimeni nu putea să mănânce trupul Său și să bea sângele Său, și în felul acesta să aplice la sine moartea lui Hristos, înainte ca Hristos să fi trecut efectiv prin moarte. Această realitate deplină și dimensiunea vieții veșnice, al cărei »belșug« (Ioan 10.10) putea fi cunoscut și primit abia după ce Fiul Omului »S-a înălțat« acolo »unde a fost mai înainte« (Ioan 6.62). Aceasta înseamnă o diferență între epoci, cu care va trebui să ne ocupăm mai detaliat.

4. Darul vieții

Ca să înțelegem această diferență între epoci, nu ne poate ajuta mai bine decât dacă studiem diferența precum și raportul dintre viață veșnică și *nașterea din nou*. Este unul și același

capitol (Ioan 3) în care pentru prima dată în istorie se vorbește clar și precis despre cele două teme, și anume în discuția Domnului Isus cu Nicodim.

Nicodim era unul care credea nu numai cu mintea în Numele lui Hristos (Ioan 2.23-35), așa cum făceau mulți în timpul Paștelui, ci el l-a recunoscut ca Învățător »venit de la Dumnezeu« (Ioan 3.2,10), și cu toate că el însuși era un »învățător în Israel«, el a venit la Isus, ca să învețe de la El. Însă el a venit ca un învățat, ca mădular privilegiat al unui popor ales, crezând că poate spune: »Noi știm«. (Ioan 3.2) De aceea Hristos îi răspunde în mod corespunzător: »Dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu«. (Ioan 3.3) Acest cuvânt »din nou« (*ánōthen*) este tradus în alte locuri prin »de sus« (compară cu Ioan 3.31); însă Nicodim evident nu a înțeles cuvântul în felul acesta, căci altfel nu ar fi pus întrebarea din versetul 4. El l-a înțeles așa cum este tradus în Luca 1.3, ca »de la început«; el avea nevoie de o naștere cu totul nouă, de un început cu totul nou. Nicodim considera ca de la sine înțeles, că el ca iudeu era un copil al Împărăției; însă Domnul Isus nu venise, ca să îmbunătățească carnea. Dumnezeu era pe punctul să instaureze o Împărăție pe o bază cu totul nouă, și pentru aceasta era nevoie de o naștere (de altă natură) cu totul nouă, oricât de privilegiată și binecuvântată era prima naștere ca copil al lui Avraam. Într-adevăr, Împărăția încă nu era vizibilă, dar ea era deja în mijlocul poporului (Luca 17.21). Și pentru a putea vedea Împărăția, era nevoie de o natură cu totul nouă. Dumnezeu va face o nouă ordine a lucrurilor, și pentru a putea corespunde acesteia, era necesară o natură nouă. Natura lui Adam a fost stricată prin păcatul său, și în felul acesta toți urmașii lui au devenit părtași naturii lui stricate. Orbirea spirituală este un aspect al acesteia, așa că nu se poate »vedea« Împărăția lui Dumnezeu.

Acum Domnul merge un pas mai departe; (Ioan 4.5) noi trebuie nu numai să vedem Împărăția, ci trebuie să intrăm în ea. Pentru aceasta este necesară nașterea »din apă și din Duh«. Apa este mijlocul care se folosește, și Duhul este Persoana care folosește apa (această diferență rezultă din Ioan 4.6, unde nu putea să stea scris: „ce este născut din apă, este apă“). Nicodim înțelege și mai puțin această învățătură a lui Hristos (Ioan 3.9,10), și în mod evident Domnul ia în nume de rău atitudinea lui Nicodim - și nu este de mirare. Ceea ce învăța El aici nu era ceva cu totul nou, ci își avea rădăcina în ceea ce în mod deosebit profetul Ezechiel a spus cu mult înainte (Ezechiel 36.21-33), care scrie atât despre apă, cât și despre Duh. El descrie cum Iehova va aduna în viitor pe israeliți și va turna peste ei »apă curată« și le va da »o inimă nouă« și »un duh nou«. Curățirea prin apă va fi deci așa de temeinică, că ei vor primi o natură nouă, da, ei vor primi nu numai »un duh nou (ca natură)« ci »Eu voi pune *Duhul Meu* (ca Persoană) în voi« (Ezechiel 36.26,27). Numai cei care vor primi o naștere din nou (natură nouă) și pe Duhul lui Dumnezeu locuind în ei vor putea intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Toate acestea Nicodim le-ar fi putut ști și ar fi trebuit să le știe. Cine posedă natura lui Adam (chiar dacă prin descendența din Avraam!) nu este corespunzător pentru Împărăția lui Dumnezeu: »Ce este născut din carne, este carne; și ce este născut din Duh este duh« (Ioan 3.6), aceasta înseamnă că natura nouă (»duh«) are trăsăturile de caracter ale aceluia din care s-a născut, și anume ale Duhului, așa cum natura veche (»carnea«) arată caracteristicile părinților ei, care de asemenea sunt »carne«. Carnea nu poate niciodată să fie transformată în duh: numai aceea este »duh«, ce este născut din Duh (deci, născut »din nou«, dintr-o origine cu totul nouă). Mijlocul pentru această naștere din nou este »apa«; când Ezechiel a vorbit despre aceasta s-a gândit desigur printre altele la Numeri 8 și Numeri 19, unde noi găsim o astfel de curățire prin apă, și nu la botez, care în timpul acela încă nu era cunoscut. »Apa«

este Cuvântul lui Dumnezeu, care face pe cineva conștient de natura lui stricată și îi prezintă moartea lui Hristos în puterea ei curățitoare. Că acesta este înțelesul »apei«, este confirmat de mai multe ori; compară de exemplu Ioan 13.5-11 cu cuvântul: »Voi sunteți deja curați, din pricina cuvântului, pe care vi l-am spus« (Ioan 15.3). Așa vorbește Pavel despre o curățire »prin spălarea cu apă prin *Cuvânt*« (Efeseni 5.26), și Iacov o aduce direct în legătură cu nașterea din nou: »El (Dumnezeu), de bună voia Lui, ne-a născut prin *Cuvântul* adevărului.« (Iacov 1.18)

Petru ne arată același adevăr: »Fiindcă ați fost născuți din nou, nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu ... Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.« (1 Petru 1.23-25) În Ioan 3 accentul se pune pe Duhul și pe acțiunea de nepătruns a lui Dumnezeu în har asupra sufletului (»Vântul suflă încotro vrea, și-i auzi vuietul; dar nu ști de unde vine, nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul.« - Ioan 3.8), în timp ce în 1 Petru 1 se pune accentul pe Cuvânt și pe responsabilitatea omului, ca să primească Cuvântul. Numai arminienii și calvinii încearcă să acorde valoare acestor două aspecte, unuia mai mult decât celuilalt, certându-se, dacă un om trebuie să creadă, ca să fie născut din nou, respectiv, dacă el trebuie să fie născut din nou, ca să poată crede. Să nu luăm parte la această ceartă de cuvinte dezonorabilă, căci este tot așa de imposibil să aduci la unison suveranitatea lui Dumnezeu cu responsabilitatea omului, cum de exemplu este imposibil să încerci să explici relația dintre natura divină și natura umană a lui Hristos.

Totuși Petru ne învață un aspect nou al nașterii din nou: Persoana care acționează la nașterea din nou este *Duhul*, mijlocul folosit este *Cuvântul*, (compară cu 1 Petru 3) și originea naturii noi este *sămânța care nu poate putrezi* (1 Petru 1.23). La seama la prepoziții: »Fiindcă ați fost născuți din nou, nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci *dintr-una* care nu poate putrezi, *prin* Cuvântul lui Dumnezeu.« Copiii lui Adam se nasc dintr-o sămânță care poate putrezi, copiii Lui Dumnezeu se nasc dintr-o sămânță care nu poate putrezi, au originea într-o natură nouă, care este tot așa de vie și permanentă ca și Cuvântul, prin care ei s-au născut. Acestea sunt caracteristicile naturii noi: *neputrezirea, viața, stabilitatea*.

Petru ne conduce de la sine la scrisoarea lui Ioan, care spune: »Oricine este *născut din Dumnezeu*, nu păcătuiește, pentru că *sămânța* Lui (a lui Dumnezeu) rămâne în el; și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.« (1 Ioan 3.9) Aici accentul nu se mai pune pe Persoana care acționează (pe Duhul) sau pe mijlocul (apa), ci pe Dumnezeu, care este izvorul și originea a toate. Cine este născut din Dumnezeu, are această sămânță permanent în el și prin aceasta ia parte la natura Sa fără păcat. Aceasta este realitatea deplină a nașterii din nou: noi am devenit »părtași naturii dumnezeiești« (2 Petru 1.4), și această natură este fără păcat, dreaptă (1 Ioan 2.29) și iubește și este caracterizată prin credință și biruință asupra lumii (1 Ioan 3.10,11; 5.1,4).

Ce au a face toate acestea cu viața veșnică? Întrebarea centrală este, ce legătură este între primirea naturii noi în nașterea din nou și primirea vieții veșnice. Ioan 3 trebuie să arunce lumină asupra acestei legături, deoarece Domnul Isus vorbește pentru prima dată atât despre nașterea din nou cât și despre viața veșnică. Deci, ce observăm în primul rând este că Domnul Isus lasă să se recunoască mult mai multe diferențe decât asemănări între cele două teme. Nașterea din nou are aici a face cu »lucrurile pământești« (deoarece ea este intrarea în

Împărăția lui Dumnezeu pe pământ) (Ioan 3.12) și viața veșnică cu »lucrurile cerești« (care aparțin Casei Tatălui). Nașterea din nou era ceva cunoscut, care era deja descrisă de profeții Vechiului Testament, viața veșnică dimpotrivă era în natura ei profundă ceva cu totul nou, care a putut fi descoperită abia după ce Fiul Omului a coborât din cer pe pământ. (Ioan 3.10,13) Nașterea din nou era partea tuturor credincioșilor din Vechiul Testament; căci nici un om nu putea să aibă vreodată legătură cu Dumnezeu pe baza cărnii. Pentru ei era valabil, »să fie judecați ca oameni în trup (în carne), dar să trăiască potrivit lui Dumnezeu, în duh«. (1 Petru 4.6; Psalmul 133.3; Daniel 12.2) Viața veșnică însă, chiar și într-o măsură foarte limitată, în care ea era cunoscută, era pentru credincioșii Vechiului Testament totdeauna ceva viitor. În măsura în care ea a fost revelată acum, ea va fi partea aceluia care prin credință se face una cu un Hristos mort, înviat și glorificat, așa cum am văzut; și aceasta nu era posibil înainte ca Hristos să fi murit realmente.

Dar pe de altă parte aceasta nu vrea să spună că în perioada actuală noi putem sau avem voie să despărțim complet nașterea din nou și viața veșnică. Nașterea din nou are în Noul Testament un domeniu mult mai vast decât de exemplu cel din Ezechiel 36, deoarece aici Hristos a fost revelat. De aceea în această perioadă ea este legată de vestirea Evangheliei și primirea lui Hristos (1 Petru 1.25): »Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.« (Ioan 1.12,13) Și în continuare: în realitate este așa, că în Scriptură nașterea din nou nu este legată nemijlocit cu viața nouă (cu toate că ea este indirect legată, 1 Petru 1.23), ci cu o natură nouă. Însă ceea ce noi putem aici să diferențiem, nu avem voie să despărțim. Niciun om nu poate avea viață din Dumnezeu, fără să se fi născut din nou, sau să fie născut din nou, fără să aibă viață din Dumnezeu. Dăruirea vieții este numită »făcut viu«, însă aceasta este o altă denumire pentru aceeași lucrare a lui Dumnezeu în suflet, cu toate că diferența este esențială. La nașterea din nou este vorba de faptul că eu am o natură stricată, care descinde din Adam („carnea“), și că eu am nevoie de o natură cu totul nouă, care descinde din Dumnezeu („duh“). La aducerea la viață este vorba de faptul că eu din natura mea sunt mort în păcate și greșeli și pot să scap de această stare numai prin aceea că primesc o viață nouă. În aceeași clipă eu primesc o natură nouă și o viață nouă, deoarece cred Cuvântul lui Dumnezeu vestit. Întrebarea este acum: este această viață, pe care o primesc prin aducerea la viață, aceeași cu aceea care în alte locuri este numită »viața veșnică«?

S-a iscat multă ceartă tristă din cauza aceasta, și noi nu dorim să stărnim această ceartă, ci încercăm să constatăm în mod liniștit, dacă nu cumva ambele grupe nu au dreptate (așa cum deseori se întâmplă). Eu cred realmente, că cei care nu văd nicio diferență între viața nașterii din nou în timpul Vechiului Testament și viața veșnică, aceștia nu au dreptate. Și cred, că nu au dreptate cei care cred că viața, pe care o primește un păcătos mort, care a fost adus la viață în această perioadă, încă nu este viața veșnică. După părerea mea, trebuie să fie clar, că viața din Dumnezeu, pe care au primit-o credincioșii din timpul Vechiului Testament, corespundea atât unei alte ordini cât și altei dimensiuni decât viața veșnică, care a fost acum revelată începând cu întruparea, moartea, învierea și glorificarea Fiului lui Dumnezeu. Însă după părerea mea, trebuie să fie tot așa de clar, că viața divină în principiu este totdeauna aceeași și totodată, că este imposibil ca credinciosul de după ziua Cincizecimii să primească un alt fel de viață din Dumnezeu în diferite timpuri.

5. Belșugul vieții

Dacă vrem să găsim răspunsul la întrebarea referitoare la legătura dintre viața din Dumnezeu în general și viața veșnică, atunci trebuie, așa cum s-a spus, să ne gândim în primul rând, că viața nouă, pe care o dăruiește Dumnezeu, este totdeauna potrivită cu natura Sa. În toate perioadele de timp este vorba în principal de aceeași viață din Dumnezeu. Există însă o diferență foarte mare în felul și în măsura în care această viață se poate revela. Cărbunele de lemn și diamantul sunt din punct de vedere chimic aceeași substanță, însă ele sunt total diferite în caracterul lor (în mod deosebit în valoarea lor). Astfel, viața credincioșilor din timpul Vechiului Testament nu avea caracterul pe care îl are viața noastră ca credincioși, în ceea ce privește relațiile, responsabilitățile și slava. Diferența constă în aceea, că viața a fost acum »arătată« (1 Ioan 1.2). Domnul Isus a venit, pentru ca oile Sale (»cei dați Lui de Tatăl« - Ioan 17.2) să aibă nu numai »viața« (Ioan 10.10) – aceasta o aveau deja toți credincioșii din timpul Vechiului Testament -, ci s-o aibă »din belșug«. Aceasta a devenit posibil prin aceea, că El a trecut prin moarte și prin înviere: atunci a devenit adevărat: »Eu le dau viața *veșnică*« (Ioan 10.28); »ca (El – Fiul) să dea viața veșnică aceluia, pe care I i-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta; să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu«. (Ioan 17.2,3)

Este pe deplin clar, că credincioșii din timpul Vechiului Testament (cu toate că în ceea ce privește natura ei, posedau aceeași viață) nu o cunoșteau în acest belșug și în acest caracter. Nu se poate spune că ei cunoșteau pe Tatăl (pe El, căruia Fiul I se adresează aici cu »Tu«) (compară cu versetul 1); ei nu cunoșteau încă pe singurul Dumnezeu adevărat în acest caracter, în care Fiul Îl cunoștea (1 Ioan 5.11 și următoarele versete). Viața lor nu avea caracterul, că ei aveau pe Fiul ca viață a lor. Ei nu puteau spune, că viața lor era ascunsă cu Hristos în Dumnezeu și că Hristos era viața lor (Coloseni 3.3,4), căci Hristos încă nu murise și încă nu era un Om glorificat în cer. (În timpul călătoriei Domnului avem un fel de situație de tranzit. Din Ioan 6 se pare că putem trage concluzia, că viața veșnică a fost dăruită atât aceluia care au crezut în Fiul, pe când El era încă pe pământ în carne (Ioan 6.40,47), cât și aceluia care au crezut în Hristosul mort și înviat (Ioan 6.53). Însă desigur aceia care au crezut în El în timpul vieții Lui pe pământ nu au putut cunoaște viața în plinătatea în care o trăim noi acum, după ce Hristos a fost înviat și glorificat. Vedem aceasta clar, după ce Domnul Isus a înviat. Prin faptul că noi posedăm viața veșnică, noi am devenit copii ai Tatălui (și noi știm aceasta). Însă abia *după* învierea Sa Hristos spune pentru prima dată: »Du-te la *frații Mei* și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și *Dumnezeul vostru*.« (Ioan 20.17) În context cu aceasta stă faptul, că El (Ioan 20.22) a suflat peste ucenicii Lui și le-a zis: »Primiți Duh Sfânt!« - observă că aici nu se spune pe Duhul Sfânt, deci fără articol, aceasta înseamnă că apostolii încă nu aveau pe Duhul ca Persoană locuind în ei (aceasta a avut loc abia în ziua de Rusalii), ci noi vedem aici pe Domnul ca »Duh dătător de viață« (1 Corinteni 15.45), care dăruiește aici ucenicilor Săi (care cu mult timp înainte erau deja născuți din nou și aduși la viață!) *belșugul* vieții spirituale, dumnezeiești, viața veșnică în forma ei bogată și în măsura ei bogată. Primul Adam a devenit un suflet viu, prin aceea că Dumnezeu a insuflat în el suflare de viață (Geneza 2.7) – Adam putea să descrie viața (să dea nume animalelor), dar nu putea să dăruiască viață -, însă ultimul Adam este un Duh dătător de viață, care suflă peste alții (deoarece El Însuși este Dumnezeu) și îi poate face părtași propriei Sale vieți, după ce această viață veșnică a primit totodată caracterul vieții de înviere.) Acesta este caracterul creștinismului: un Om glorificat la dreapta lui Dumnezeu și Duhul Sfânt revărsat pe

pământ: Duhul, care mărturisește că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică (1 Ioan 5.6-11), și care face Cuvântul lui Dumnezeu în noi »să curgă în viața veșnică«. (Ioan 4.14, compară cu Ioan 7.38 și următoarele) Viața, pe care credincioșii din timpul Vechiului Testament au primit-o din Dumnezeu, probabil i-a făcut copii, dar cu siguranța nu i-a făcut fii, și de aceea ei nu au primit Duhul Sfânt locuind permanent în ei. Viața veșnică încă nu a fost revelată credincioșilor din timpul Vechiului Testament, cu toate că în principal totdeauna este vorba de una și aceeași viață; însă corespunzător caracterului pe care îl avea viața lor, ea nu putea fi niciodată numită »viața veșnică«. Desigur viața lor era »veșnică«, însă noi am văzut că expresia viață »veșnică« nu se referă atât de mult la durata în timp (»Viața veșnică« nu este același lucru cu nemurirea, căci atunci (în funcție de felul cum se înțelege „nemurirea“) ori ar poseda-o toți oamenii și toți îngerii, ori credincioșii nu vor mai putea să moară. »Viața veșnică« nu este exclusiv „o viață nemuritoare“, care aparține unei lumi aflată în afara domeniului simțurilor, căci lucrurile care nu se văd sunt veșnice (2 Corinteni 4.18).), ci la calitatea acestei vieți: este viața Dumnezeului veșnic, așa cum ea va fi cunoscută și savurată în Casa Tatălui. Credincioșii din timpul Vechiului Testament nu își au locul în această Casă, ci pe pământul cel nou.

Deci viața veșnică caracterizează pe credincioșii din timpul Noului Testament, și cu toate că în Scriptură ea nu este niciodată direct legată cu „a face viu“, viața, pe care am primit-o atunci când am fost făcuți vii, nu se deosebește în natura ei de viața veșnică. Noi nu primim mai multe vieți diferite în momente diferite. Trebuie să ținem seama de două aspecte:

- În Ioan 5 „a face viu“ este legat indirect cu »viața veșnică«: »După cum Tatăl înviază morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea. ... Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel ce M-a trimis, are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.« (Ioan 5.21,24)
- Ca și nașterea din nou, dăruirea vieții stă în Noul Testament pe un nivel mai superior decât în Vechiul Testament. Noi nu am fost numai simplu născuți din nou și am primit viața, ci am primit viața și în același timp am murit față de tot ce este înapoia noastră: față de păcat, de judecată și de puterea satanei. Noi am primit nu numai viață din Dumnezeu, ci noi o avem într-o stare cu totul nouă, și anume, *în înviere*; o avem într-o poziție cu totul nouă înaintea lui Dumnezeu, și anume, în poziția pe care o are Hristos cel înviat și glorificat înaintea lui Dumnezeu.

Acesta este caracterul deosebit al dăruirii vieții, de care am avut parte, că noi (în opoziție cu credincioșii din timpul Vechiului Testament) »am fost aduși la viață împreună cu Hristos« (Efeseni 2.5,6); Dumnezeu chiar »ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.« (compară și cu Coloseni 2.12,13). Viața noastră este viața Domnului înviat, și poziția noastră înaintea lui Dumnezeu este poziția Domnului înviat și glorificat! Aici noi nu-L vedem ca Fiul, care dă viața, »cui vrea«, și ca pe ultimul Adam, un Duh dătător de viață (1 Corinteni 15.45), ci ca Omul care El Însuși a fost în moarte și a fost înviat de Dumnezeu, după ce El a murit pentru păcatele noastre. Împreună cu Omul înviat Hristos Isus noi posedăm deci viața în înviere; ea a primit caracterul »vieții de înviere«, și cu toate că această expresie exprimă un cu totul alt aspect al vieții (mai mult poziție decât părtășie) decât al vieții veșnice, nu poate fi altfel, decât că este aceeași viață în ceea ce privește natura ei.

Este de înțeles că în această privință s-a obiectat, că apostolul Pavel vorbește la trecut despre dăruirea vieții, de care am avut parte, și la prezent, că Hristos este viața noastră, însă despre »viața veșnică« vorbește totdeauna ca despre ceva viitor (probabil cu excepția din Romani 6.23). Aceasta însă este relativ, căci trebuie să avem în vedere caracterul diferit al scrisorilor sale. Așa cum Ioan leagă în mod deosebit »viața« cu relațiile și părtășia, așa o leagă Pavel înainte de toate cu poziția, și anume, cu ceea ce noi suntem în înviere. De aceea el spune, că prin Evanghelie a venit la lumină »viața și neputrezirea« (2 Timotei 1.10), și anume neputrezirea învierii. Când de aceea el spune că Hristos este viața noastră (Coloseni 3.3-4), el spune imediat după aceea, că viața este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu, deci este legată cu poziția pe care o ocupă Hristos în înviere și gloriificare. Pavel leagă posedarea și savurarea deplină a vieții cu neputrezirea vieții în înviere; el spune, că răsplata »celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea (și anume, a trupului în înviere)« este viața veșnică (Romani 2.7). (Chiar și la Ioan, unde viața veșnică în mod obișnuit este văzută ca o posesiune actuală, ea este într-un capitol de patru ori legată cu învierea noastră. (Ioan 6.39,40,44,45) Cu toate că Pavel spune că noi posedăm deja viața, în ceea ce privește natura ei, în înțelesul ei deplin ea este pentru el a fi la fel ca Omul înviat în glorie, în atmosfera unde viața veșnică este acasă ca viață nu numai a Fiului veșnic, ci și ca a Hristosului glorificat. (compară cu Romani 5.21; 6.22,23; Galateni 6.8; Tit 3.7)

Observă însă: în scrisorile către Efeseni și Coloseni (de fapt singurele scrisori în care el vorbește despre aducerea noastră la viață) Pavel nu vede viața veșnică ca ceva viitor. (Efeseni 2.5; Coloseni 2.13). Într-adevăr, el nu folosește acolo textual această expresie, însă în ambele scrisori el ne vede deja înviați împreună cu Hristos (Efeseni 2.6; Coloseni 2.12), ceea ce el nu face în scrisoarea către Romani, unde viața veșnică este ceva viitor. În afară de aceasta el arată că noi posedăm deja pe Hristos, care este ascuns la Dumnezeu, ca viață a noastră. (Coloseni 3.3,4; compară cu Coloseni 1.27) Însă în scrisoarea către Efeseni merge mai departe. Acolo el vede pe cel credincios șezând chiar în Hristos Isus în locurile cerești (Efeseni 2.6; 1.3) și prin aceasta deci posedând deja toate binecuvântările spirituale din aceste locuri cerești. El nu putea spune aceasta în scrisoarea către Romani (unde învierea, și ca urmare viața veșnică, este viitoare). Deci ceea ce stă scris în scrisoarea către Efeseni nu este în strânsă legătură cu viața veșnică (cu toate că numele lipsește)? »În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui, ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale.« (Efeseni 1.4,5) Acestea sunt exact cele două trăsături de caracter ale vieții veșnice, pe care le-am găsit deja mai înainte:

- ceea ce este în armonie cu natura lui Hristos: ceea ce El personal este și a fost (»lumină« și »viață«), și
- relația noastră cu Tatăl, ca și fii (Conform cu aceasta în Romani 8.23 înfierea în sensul deplin este văzută ca ceva viitor, ca și viața veșnică în această scrisoare.) ai Săi.

Noi am devenit părtași naturii divine (2 Petru 1.4) și așezați în poziția lui Hristos: prin El noi suntem fii după buna plăcere a Tatălui. Versetul 13 adaugă pe Duhul (Romani 8.1,2,9,10), căci Duhul este »viață«, dacă Hristos este în noi. (Vezi în continuare secțiunea a 8-a cu privire la Efeseni 1.)

Gândesc că din toate acestea trebuie să tragem concluzia că viața, pe care o primește cineva

la nașterea din nou respectiv la dăruirea ei, este viața veșnică în această economie (perioadă de timp). Unii replică în privința aceasta, că »viața din Dumnezeu«, pe care o posedă un om născut din nou, dar care nu se odihnește în lucrarea înfăptuită de Hristos și încă suspină sub Lege (o stare ca cea descrisă în Romani 7), este imposibil să poată fi denumită »viața veșnică«, aceasta înseamnă de exemplu, cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată (Ioan 17.3). În sine aceasta este corect, însă aici trebuie să diferențiem „posedarea“ de „savurare“ și „conștientă“. Viața este întotdeauna aceeași în ceea ce privește natura ei, și nu se primesc două vieți: una la nașterea din nou și una când se ajunge la pace. Belșugul vieții aparține fiecăruia care astăzi va fi făcut viu; însă până când el este pecetluit cu Duhul Sfânt, el nu cunoaște starea sa (ca trăind împreună cu Hristos) și în practică el nu posedă și nu savurează adevărata sa legătură cu Dumnezeu. Sufletul, care se află în starea din Romani 7, a fost într-adevăr »făcut viu«, dar această stare nu este încă în ceea ce privește caracterul ei o stare de »făcut viu împreună cu Hristos«, nu este o stare în care »legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții« (Romani 8.2).

Și la Ioan vedem aceiași diferență între „posedarea“ unui lucru și „conștientă“ posedării acestuia. El a scris evanghelia sa »pentru ca voi să credeți, că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând să aveți viață în Numele Lui.« (Ioan 20.31). Însă scrisoarea sa a scris-o »ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viață veșnică« (1 Ioan 5.13). Credința este aici premisa primirii vieții veșnice: credința în Acela care a trimis pe Fiul, credința în Fiul lui Dumnezeu Însuși și credința în Fiul Omului înălțat. (Ioan 5.24; Ioan 3.16,14)

6. Atmosfera vieții

Este momentul ca să ne ocupăm aici cu înțelesul noțiunii »viața“, pe care încă nu am dezbătut-o. Până acum am vorbit despre »viață veșnică« ca principiu al vieții *în* credincios. Unii au contestat, că toți credincioșii posedă această viață în ei înșiși, însă Scriptura este foarte clară în privința aceasta. Vrem mai înainte să accentuăm încă o dată această realitate.

1. În primul rând, viața veșnică a fost dată tuturor credincioșilor. Domnul Isus spune despre oile Sale: »Eu le dau viața veșnică« (Ioan 10.28). Și apostolul spune: »Mărturia este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său.« (1 Ioan 5.13)
2. În al doilea rând, se spune clar, că credinciosul are viața veșnică: »Cine crede în Fiul, are viața veșnică.« (Ioan 3.36) Domnul spune: »Cine aude cuvântul Meu și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică« (Ioan 5.24), și: »Cine crede în Mine, are viața veșnică ... Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are viața veșnică.« (Ioan 6.47,54) Apostolul spune: »V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.« (1 Ioan 5.13)
3. În al treilea rând, indirect se arată clar, că credinciosul are această viață veșnică rămânând permanent în sine, prin cuvintele: »Știți că nici un ucigaș nu are viața veșnică rămânând în el« (1 Ioan 3.15), și: »Dacă nu mâncați trupul Fiului Omului, și dacă nu beți sângele Lui, nu aveți viața în voi înșivă« (Ioan 6.53) - »viața« aici nu este diferită de »viața veșnică« din versetul 54. Aceste cuvinte au desigur sens, numai atunci când credincioșii au viața veșnică rămânând în ei.

Noi nu avem voie să interpretăm greșit această expresie; ea nu înseamnă că noi avem viața veșnică „în noi înșine“ în sensul „independent de Dumnezeu“, independent de marele Izvor al acestei vieți. De aceea, cu toate că viața veșnică este »în noi«, se spune totodată, că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, »și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața.« (1 Ioan 5.11,12) Ce înseamnă deci aceasta? Am eu pe Fiul ca viață a mea în mine? Sau am eu viața în Fiul, care este la Tatăl? *Ambele* sunt desăvârșit de adevărate, și eu nu am voie să despart aceste două adevăruri sau să le așez unul împotriva celuilalt (așa cum s-a făcut). Hristos este viața mea, dar această viață este totodată ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Coloseni 3.3,4).

Un tablou poate să arate clar aceasta. O frunză într-un copac poartă semnele evidente ale vieții prin prospețimea și verdețea ei; ea este un „posesor al vieții“. Dar ea nu posedă această viață „în ea însăși“, independentă de copac. Dacă ar fi așa, am putea să rupem frunza din copac, și ea ar rămâne tot așa de verde și proaspătă ca și copacul. Dar nu este așa. Frunza nu are viață independentă, copacul însă are; viața frunzei este în copac. Tot așa este și cu mâna mea; ea are viață, dar nu independent de trupul meu. Se poate spune: mâna are viață în sine; dar se poate spune și: viața mâinii este în trupul cu care ea este legată.

În toate cazurile discutate, viața veșnică, așa cum am spus, este privită ca principiu de viață în noi. Acum vrem să studiem unele locuri din Scriptură, care vorbesc despre viața veșnică într-un alt sens. Așa spune Hristos, de exemplu: »Și aceștia (cei nedrepti) vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică« (Matei 25.46). Aici nu se vorbește despre viața veșnică în credincioși, ci de intrarea credincioșilor în viața veșnică! (Tot așa și în Matei 19.17, unde se vorbește despre »intrarea în viață«, și contextul (versetul 16) arată că aceasta este viața veșnică. Aceeași expresie o găsim în Matei 18.8 și în Marcu 9.43,45 în opoziție cu intrarea în iad.) Desigur, s-ar putea replica, că viața veșnică este prezentată aici în alt caracter decât de exemplu în evanghelia după Ioan; dar aceasta nu schimbă nimic din faptul, că (așa cum am văzut) viața veșnică este totdeauna aceeași viață în ceea ce privește natura ei. Desigur, în diferitele economii ea poate fi diferită în ceea ce privește măsura și caracterul ei, în funcție de felul cum Dumnezeu S-a revelat într-o anumită economie (perioadă de timp). Deci, ce este »a intra în viața veșnică«?

Ca să înțelegem aceasta, trebuie să vedem că atât Scriptura cât și noi folosim cuvântul »viață« sub două înțelesuri diferite. Pe de o parte vorbim despre „viața vegetală“, „viața animală“, viața muritoare“, „viața înfloritoare“, și așa mai departe. Pe de altă parte vorbim, de exemplu, despre „viața la țară“, o „viață grea“, o „viață plăcută“, și așa mai departe. Cine gândește puțin, vede că în primul caz ea este un principiu activ în plante, animale, oameni, etc., prin care ele/ei cresc, se mișcă și se pot înmulți. Însă în exemplul al doilea nu este ceva într-o persoană, ci ceva, în care se găsește persoana: un fel, o comportare, o stare, o existență, în care se exteriorizează într-un anumit fel principiul vieții lăuntrice. (compară de exemplu cu 1 Corinteni 15.19; Evrei 2.15) O viață dificilă este o existență dificilă; cineva care schimbă „viața de oraș“ cu „viața la țară“ nu primește un nou principiu de viață în sine, ci intră într-o nouă formă de existență sau într-un nou stil de viață.

Tot așa este și cu viața veșnică. Au existat diferite păreri cu privire la întrebarea dacă viața veșnică este un principiu de viață în noi sau un fel de existență în care noi intrăm. Însă cearta

este fără sens, căci ceea ce noi într-adevăr putem aici să diferențiem, nu trebuie să despărțim: viața veșnică este atât un principiu de viață în noi (o viață, *prin care* noi trăim) cât și un stil de viață, în care noi am intrat (o viață, *în care* noi trăim). Dacă înțelegem aceasta din urmă, atunci vom înțelege mai bine cum se folosește expresia »viața veșnică« în Vechiul Testament, în evangheliile sinoptice și la apostolul Pavel.

Așa cum s-a spus, viața veșnică ne este prezentată diferit în diferitele economii, în funcție de felul cum Dumnezeu a fost cunoscut de credincioși în diferitele economii. Credincioșii din Israel din timpul Vechiului Testament au cunoscut pe Dumnezeu ca Cel Atotputernic, ca Cel Preaînalt și ca Iehova, și ei priveau spre timpul învierii, când Dumnezeu va fi recunoscut și adorat pretutindeni pe acest pământ sub acest Nume. Ei aparțineau acelor care prin stăruința în fapte bune căutau slava, cinstea și nemurirea vieții de înviere (Romani 2.5-7) și de aceea ei vor primi viața veșnică »în ziua dreptei judecăți a lui Dumnezeu«. Aceasta va fi în timpul când Fiul Omului va primi Împărăția veșnică de la Cel Îmbătrânit de zile și o va instaura pe pământ (Daniel 7.13,14), când va veni cu norii cerului. Aceasta va fi în timpul când »mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula; unii pentru *viața veșnică*, și alții pentru ocară și rușine veșnică« (Daniel 12.2). Viața veșnică este aici minunata existență veșnică, atmosfera prețioasă a împărăției păcii a lui Mesia. Atunci se vor împlini în totalitate cuvintele psalmistului: »Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiești frații împreună! ... Este ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului, căci acolo dă Domnul binecuvântarea, *viața pentru veșnicie*.«

În evangheliile sinoptice regăsim viața veșnică exact în același înțeles ca speranța și așteptarea viitoare a iudeilor. Un învățător al Legii a venit odată la Domnul Isus cu întrebarea: »Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața veșnică?« (Luca 10.25), și aproape aceeași întrebare i-a fost pusă de un tânăr bogat, un fruntaș (Matei 19.16,29; Marcu 10.17,30; Luca 18.18,30). În ambele cazuri Hristos le prezintă normele iudaismului, și anume Legea, însă după aceea El Se prezintă pe Sine în realitate, și anume ca Samariteanul milostiv, respectiv ca Acela care »a vândut« tot ce avea, și Și-a luat crucea. (Compară și cu Ioan 5.39,40: iudeii cunoșteau viața veșnică din Scripturi și se mângâiau cu gândul, că ei posedau viața veșnică, deoarece ei erau poporul ales al acestor Scripturi; însă ei nu au înțeles, căci chiar iudeul ales nu putea să primească viața în afara lui Hristos, despre care mărturiseau aceleași Scripturi (compară cu Ioan 3.1-7).) Acesta era deci drumul pentru acela care voia să moștenească viața veșnică: acum lepădare de sine și prigoniri, și *în veacurile viitoare viața veșnică*; aceasta va fi în veacurile când »lumea viitoare« va fi supusă Fiului Omului (Evrei 2.5) sau, așa cum spune Hristos Însuși, timpul »înnoirii tuturor lucrurilor, când Fiul Omului va sta pe Tronul Său de slavă« (Matei 19.28,29) și când și cei doisprezece apostoli vor sta »pe douăsprezece scaune de domnie și vor judeca pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel. Și ori și cine a lăsat case, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau feciori, sau holde, pentru Numele Meu, va primi însutit, și va moșteni viața veșnică«. Curând, »când va veni Fiul Omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui (Matei 25.31,32); atunci El va spune acelor, care au ajutat pe frații Lui și i-au primit: »Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii« (Matei 25.34), și de aceea se spune despre acești neprihăniți, că ei vor intra »în viața veșnică« (Matei 25.46). Moștenirea împărăției este deci ceea ce în altă parte se numește moștenirea vieții veșnice; viața veșnică este atmosfera împărăției în părtășie cu Împăratul.

Observă însă, cât de mult se aseamănă aceasta cu felul în care se exprimă apostolul Pavel. Firește el nu leagă viața veșnică cu lumea viitoare, ci cu cerul; nu cu Fiul Omului în slava Împărăției păcii pe pământ, ci cu Omul înviat și glorificat la dreapta lui Dumnezeu în cer. Și el vorbește despre »a moșteni«: noi suntem »moștenitori ... în nădejdea vieții veșnice« (Tit 3.7; 1.2). Așa cum Israel va moșteni în curând viața veșnică în țara făgăduită, tot așa Pavel vede viața veșnică ca o recoltă „în țara cerească“, când spune: »Cine seamănă în firea lui pământescă, va secera din firea pământescă putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul viața veșnică« (Galateni 6.8). De altfel și Hristos Însuși leagă viața veșnică cu această „recoltă“ viitoare în slavă: »Cine seceră, primește o plată, și strânge roada pentru viața veșnică« (Ioan 4.36) și: »dacă grăuntele de grâu, care a căzut pe pământ, nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică (Ioan 12.24,25; vezi în continuare secțiunea 8 din acest studiu).

Pentru Pavel viața veșnică este ținta finală minunată a drumului credinței, al cărui capăt este la Omul glorificat în slavă. El vorbește despre aceia »care cred în El, ca să capete viața veșnică« (1 Timotei 1.16); și cu toate că noi avem parte acum de binecuvântările vieții veșnice (»apucă viața veșnică la care ai fost chemat« - 1 Timotei 6.12), el leagă aceasta cu deplina realizare a ei în viitor, atunci când atenționează pe bogați»... așa ca să-și strângă pentru vremea viitoare drept comoară o bună temelie pentru ca să apuce adevărata viață« (1 Timotei 6.19). Ținta drumului de credință este viața veșnică: »Pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică« (Romani 5.21). Vedem aici viața veșnică introdusă prin Hristos: un capitol mai departe o vedem ca dar al harului lui Dumnezeu în Hristos: »Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică. Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 6.22,23). Viața veșnică este aici viața cerului, unde este Hristos, ascunsă la Dumnezeu, dar care se poate »apuca« deja acum aici pe pământ: noi putem trăi deja acum în atmosfera cerului. Eu am fost făcut deja viu, eu am deja viața veșnică ca principiu activ »rămânând în mine« (1 Ioan 3.15), (»Hristos trăiește în mine!« - Galateni 2.20), dar eu nu am fost încă introdus într-un trup glorificat în atmosfera în care eu voi savura desăvârșit această viață. Viața veșnică este în mine, dar ea „nu este acasă“, căci Casa Tatălui este „locul natal“ al vieții veșnice. Un credincios, care posedă viața veșnică, nu mai este »din lume« (Ioan 15.19; 17.14) și de aceea, atâta timp cât el se mai găsește „în această lume“, el nu este în elementul lui: el este ca un pește în afara apei sau ca un om în apă. Așa cum nici peștele și nici omul nu pot savura adevărata odihnă, când sunt duși din elementul lor într-un element străin, tot așa viața veșnică, care a fost dăruită credinciosului, nu găsește niciodată adevărata odihnă și satisfacție în lumea aceasta și în trupul acesta. Casa Tatălui este locul natal al vieții veșnice, trupul glorificat este cortul adevărat al vieții veșnice. Și totuși: noi nu suntem descurajați (1 Timotei 6.12,19). Noi putem și avem voie să apucăm acum adevărata viață, viața veșnică, dacă noi înfăptuim cu adevărat practic în viața noastră ce înseamnă să fi înviat împreună cu Hristos și de aceea să cauți lucrurile de sus (Coloseni 3.1-4), unde este Hristos, șezând la dreapta lui Dumnezeu, da, să ne gândim la ceea ce este sus și nu la ce este pe pământ; căci noi am murit, și viața noastră (Hristos este viața noastră!) este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Noi avem viața veșnică în noi, dar noi vom trăi și practic în atmosfera vieții veșnice, dacă realizăm realmente, că noi am fost așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2.6; 1.3), unde suntem binecuvântați cu toate binecuvântările

spirituale. Viața veșnică este viața Casei Tatălui, și noi vom gusta ceva din aceasta, dacă viața veșnică, care ne-a fost vestită (1 Ioan 1.2,3), ne conduce în mod practic să savurăm părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos; căci această părtășie este viața Casei Tatălui.

7. Savurarea vieții

Ultima parte a secțiunii anterioare ne-a pus deja în legătură cu o temă foarte importantă în legătură cu viața veșnică, și anume trăirea și savurarea practică a acestei vieți. Cât de mult lipsește aceasta la mulți credincioși! Ioan 3.16 este probabil cel mai cunoscut verset din Biblie, însă într-un anumit sens el este unul din cele mai puțin cunoscute versete. Căci câți credincioși înțeleg cu adevărat ce înseamnă, că ei »au viața veșnică«, ca să nu mai vorbim că o savurează. Viața veșnică este viață cerească, și cu toate că noi nu suntem încă în cer, putem să avem deja cerul în inima noastră. Însă cu cât mai mult suntem stăpâniți de împrejurările noastre pământești (fie ele grele sau favorabile – ambele sunt un pericol), cu atât mai puțin realizăm practic ceva din această viață cerească în inimile noastre.

Acest pericol a fost unul din motivele pentru care Ioan a scris prima sa scrisoare. În evanghelia sa a prezentat pe Hristos, ca Cel care revelează viața veșnică, însă în scrisoarea sa arată că Hristos Însuși este viața veșnică (1 Ioan 1.2; 5.11,20). În evanghelia sa Hristos este Fiul dependent, care prezintă pe Tatăl, însă în scrisoarea sa este Duhul Sfânt, care arată spre Hristos! Deci, evanghelia a fost scrisă, »pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând să aveți viața în Numele Lui« (Ioan 20.31); însă scrisoarea (epistola) a fost scrisă, »ca să știți că voi aveți viața veșnică« (1 Ioan 5.13). Aceasta este responsabilitatea noastră ca credincioși: să *știm*, cât de bogați suntem, și aceasta nu o învățăm prin aceea că ne însușim dogme, ci prin aceea că în practică noi stăm într-o viață spirituală de credință.

Credincioșii posedă viața veșnică, însă prin aceasta ei nu sunt »acasă« (așa cum am văzut), sunt străini într-o țară în care viața veșnică nu este acasă. Nu este în zadar, că viața veșnică este legată în evanghelia după Ioan de mai multe ori de tablourile *călătoriei prin pustie* ale lui Israel; și Israel s-a aflat în pustie, într-un ținut pustiu și sterp, unde ei, acum cetățeni ai țării făgăduite, nu erau acasă, dar aveau dreptul să savureze ceva din viața cu Dumnezeu. Sunt patru astfel de tablouri în evanghelia după Ioan:

1. Șarpele de aramă:

Ioan 3.14,14: Și, după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. (Ioan 3.14,15; Numeri 21.4-9)

Contextul este clar: așa cum Israel trebuia să privească la șarpe și astfel avea viața, tot așa trebuie și noi să credem în Fiul Omului înălțat, ca astfel prin aceasta să primim viața veșnică. Dacă însă ne gândim, că Israel în general nu este un tablou al păcătosului, care vine la credință, ci al poporului lui Dumnezeu, care poate decădea spiritual și trebuie readus la părtășia cu Dumnezeu, vedem că versetele au și un înțeles foarte practic pentru noi. Noi trebuie să privim nu numai o *singură dată* la Hristos, ci învățăm să ținem ochiul permanent îndreptat spre El sau să-l îndreptăm din nou spre El, când ne-am

abătut, și să devenim conștienți, că locul, unde El a fost înălțat, este locul unde Dumnezeu a sfârșit-o pentru totdeauna cu carnea noastră și a dus-o la *moarte*. Această conștiință ne poate păstra în savurarea practică a *vieții* veșnice.

2. Apa vie:

Ioan 4.10,14: Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!” tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie. ... Dar oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în El într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.

Așa cum Ioan 4 urmează după capitolul 3, așa ne amintesc nemijlocit aceste cuvinte de întâmplarea care a urmat după șarpele de aramă: ei mergeau de la o apă la alta și »de acolo s-au dus la Beer (= fântână) (Numeri 21.16-18). La această fântână Domnul a zis lui Moise: „Strânge poporul și le voi da apă.” Atunci a cântat Israel cântarea aceasta: „*Țâșnește*, fântână! Cântați în cinstea ei! Fântâna pe care au săpat-o căpeteniile, pe care au săpat-o mai marii poporului, cu toiagul de cârmuire, cu toiegele lor!“ « Vedem aici cum apa vie țâșnește ca fântână de înviore și binecuvântare și conduce poporul direct din pustie în câmpia Moabului, locul pregătirii pentru țara făgăduită (versetul 20).

Așa vedem în Ioan 4 o sărmană femeie neiudaică, care până în momentul acela cunoștea numai *cerințele* lui Dumnezeu și acum vine în legătură cu darul lui Dumnezeu și cu Fiul Său (într-o stare de o așa adâncă coborâre, că El cere acestei femei puțină apă). Cât de adânc se coboară bunătatea lui Dumnezeu! Cine cunoaște acest dar și această Persoană, va cere apă vie, un simbol al Cuvântului lui Dumnezeu, și prin Duhul Sfânt el va fi făcut viu, așa cum relatează Ioan (Ioan 7.38,39). Este acest Duh, care toarnă dragostea lui Dumnezeu în inima credinciosului (Romani 5.5), acea dragoste revelată pe cruce, și îl conduce la savurarea practică a *vieții* veșnice (Ioan 17.3): cunoașterea lui Dumnezeu ca Tată și a Fiului trimis de El (Ioan 16.13-15; 1 Ioan 1.3) și apoi glorificat de El în cer, precum și comuniunea cu acest Tată și acest Fiu. Aceasta ne duce din pustie până sus în atmosfera Casei Tatălui, și aceasta se va realiza practic în noi în măsura în care noi ținem carnea (firea pământească) pe locul morții și umblăm și trăim prin Duhul (Romani 8.1-7; Galateni 5.16-26).

3. Pâinea vieții:

Ioan 6.54-57: Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. ... Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el. După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și El prin Mine.

Avem aici cuvinte asemănătoare unui alt tablou al călătoriei prin pustie, căci Domnul Isus Se compară pe Sine aici cu mana (Ioan 6.31,49), pe care au primit-o israeliții de la Dumnezeu din cer. Așa este El adevărata pâine din cer (Ioan 6.51,53), și oricine se hrănește cu El, ca Cel mort, primește viața veșnică. Însă am atras mai înainte atenția, că între versetul 53 și versetele 54-57 este o diferență importantă; în primul loc este vorba de *primirea* vieții, prin aplicarea morții lui Hristos la propria persoană, însă în al doilea loc

este vorba de *întreținerea* vieții, prin aceea că te hrănești permanent cu Hristos. Vedem aceasta nemijlocit prin folosirea verbului „a mânca“, care în versetul 53 este la forma aorist, iar în versetele 54-57 este la timpul prezent, așa că noi am putea reda liber acest pasaj în felul următor: „Numai dacă voi (într-un anumit moment din trecut) ați mâncat trupul Fiului Omului și ați băut sângele Lui, aveți viața în voi înșivă. Cine (permanent, mereu din nou) mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are (permanent, neîntrerupt) viața veșnică.“ Deci în versetele 54-57 nu este vorba că cineva vine la credință, ci de faptul că zilnic te hrănești cu Fiul Omului înjosit și omorât (care totodată ne îndreaptă privirea spre înviere, versetul 39 și în continuare și versetele 44 și 54), pentru a rămâne în siguranța permanentă și savurarea vieții veșnice. Pentru aceasta trebuie practic să ne preocupăm în fiecare zi cu Persoana Sa (așa cum Israel se hrănea zilnic cu mana), pentru ca El să umple inima și viața noastră și noi să-L urmăm pe cale, pe Acela care a mers înaintea noastră prin pustie.

4. Oile:

Ioan 10.27,28: Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine. Eu le dau viața veșnică.

Și tabloul unei turme de oi era un tablou din Vechiul Testament cunoscut poporului Israel, și nu în cele din urmă în legătură cu călătoria prin pustie: »la aminte, Pastorul lui Israel! Tu, care povățuiești pe Iosif ca pe o turmă! Arată-Te în strălucirea Ta, Tu, care șezi pe heruvimi! Trezește-Ți puterea, înaintea lui Efraim, Beniamin și Manase (aceasta înseamnă, în partea de vest a Cortului întâlnirii, deci foarte aproape de chivot) și vino în ajutorul nostru! ... Tu ai adus o vie din Egipt, ai izgonit neamuri, și ai sădit-o.« (Psalmul 80.1,2,8) Aducerea turmei de oi, de către Moise, prin pustie până la muntele Horeb (Levitic 3.1) era imaginea aducerii poporului Israel la acest munte și prin aceasta un model al lui Hristos, care acum duce poporul Său prin pustie la »Muntele lui Dumnezeu«. Cândva vom fi la Dumnezeu și vom savura în chip desăvârșit »viața lui Dumnezeu«; însă Hristos spune deja acum despre oile Sale, că El le dă viața veșnică s-o savureze, cel puțin dacă noi permanent ascultăm practic de glasul Său și-L urmăm ascultători, pe El, Păstorul.

Am văzut deci, că noi putem să savurăm viața veșnică deja acum, aici în această pustie. Am mai văzut însă, că viața veșnică, în ceea ce privește natura ei, este cerească; ea își are patria în »țara promisă«. Țara Canaan este un simbol al locurilor cerești, și roadele țării sunt un simbol al binecuvântărilor spirituale din locurile cerești (Efeseni 1.3). Dacă ne gândim la moștenirea noastră din cer, deseori ne imaginăm aceasta numai ca ceva de viitor, așa cum scrie apostolul Petru: »o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate vesteji, păstrată în ceruri pentru voi« (1 Petru 1.4). Însă apostolul Pavel ne arată, că în principiu noi suntem deja acum așezați în Hristos în locurile cerești (Efeseni 2.6). Noi am primit deja acum toate premisele, ca să posedăm și să savurăm această poziție, căci potrivit alegerii lui Dumnezeu noi suntem principial deja sfinți și fără vină înaintea Lui în dragoste (Efeseni 1.4); avem parte de natura dumnezeiască (2 Petru 1.4), care este lumină și dragoste, așa că noi avem aptitudinea să cunoaștem și să savurăm poziția cerească. Și nu numai aceasta: noi am fost aduși și într-o legătură cu Dumnezeu, care este în armonie cu această poziție din locurile

cerești, și anume în relație de *filiațiune*.

Fiii lui Dumnezeu posedă moștenirea în țara promisă: toate binecuvântările spirituale în locurile cerești. Este însă remarcabil, că Pavel nu ne descrie ce sunt aceste »binecuvântări spirituale« (Efeseni 1.4,5). El ne spune care este natura și relația necesară pentru a poseda aceste binecuvântări, și redă premisa căreia trebuie să-i corespundă păcătosul ca să ajungă la aceste binecuvântări (Efeseni 1.7); dar ceea ce sunt binecuvântările în sine, nu ne spune nimic. Tema lui este mai mult *poziția* noastră înaintea lui Dumnezeu în Hristos în locurile cerești. Vedem aceasta și în scrisoarea către Coloseni: »... mulțumind Tatălui, care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină ... ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Lui.« (Coloseni 1.12,13) Găsim aici iarăși aptitudinea și poziția, dar nu găsim moștenirea propriu-zisă. Pentru aceasta avem nevoie de apostolul care a scris despre »Fiul dragostei Lui« (a dragostei Tatălui): Ioan.

Așa cum am văzut deja, Domnul Isus Însuși vorbește despre binecuvântări cerești: »... cum veți crede, dacă vă voi vorbi despre lucrurile cerești?« (Ioan 3.12). Expresia »lucrurile cerești« (de fapt: cele cerești) este în limba greacă exact ca și »locurile cerești« (ta *epourania*) din scrisoarea către Efeseni! Și așa cum am spus, Domnul Isus sintetizează în două cuvinte ce include acest »cele cerești«: viața veșnică. Binecuvântările spirituale din locurile cerești, moștenirea noastră în țara promisă, nu pot fi descrise mai bine decât prin expresia »viața veșnică«. Această temă nu este simplă, deoarece noi trebuie să stabilim legături între slujba lui Pavel și cea a lui Ioan. De aceea doresc să expun aceasta puțin mai detaliat, și anume în șapte puncte:

1. Viața veșnică este realmente binecuvântarea cerească; cele două cuvinte »viața veșnică au un conținut așa de bogat, că întreg capitolul 3 din evanghelia după Ioan se ocupă cu descrierea a ceea ce Domnul numește »cele cerești«. Vechiul Testament are în privința aceasta o ilustrație foarte frumoasă, când vorbește despre părășia dulce și plăcută și locuirea împreună a „fraților“: Căci acolo dă Domnul *binecuvântarea*, viața, pentru veșnicie« (Psalmul 133.3). Chiar și pentru credincioșii Vechiului Testament viața veșnică era *binecuvântarea* lui Dumnezeu.
2. Viața veșnică este realmente *moștenirea* cerească. Apostolul Pavel spune, că credincioșii dintre națiuni și cei dintre iudei sunt moștenitori împreună, alcătuiesc un singur trup și au împreună aceeași promisiune a lui Dumnezeu în Hristos Isus. Nici aici nu citim la ce se referă această moștenire, este însă o legătură cu »promisiunea lui Dumnezeu în Hristos Isus«. Aceasta nu este promisiunea făcută lui Avraam, căci aceasta era deja cunoscută în Vechiul Testament. Însă »promisiunea lui Dumnezeu în Hristos Isus« a fost necunoscută în secolele trecute; ea era o taină, care abia acum a fost revelată sfinților Săi, celorlalte generații a fost necunoscută și deci își are originea *înainte* de toate timpurile (Efeseni 3.4,5; Romani 16.25,26; Coloseni 1.26; Tit 1.2). Deci, noi citim despre *viața veșnică*, »făgăduită mai înainte de veșnici de Dumnezeu, care nu poate să mintă«, și anume (în ceea ce privește natura lucrurilor) a făgăduit-o lui Hristos și în Hristos nouă, care eram cunoscuți Lui Dumnezeu din veșnicie. De aceea noi suntem moștenitori împreună și împreună părăși ai vieții veșnice; de aceea Pavel poate spune, că noi »ne facem în nădejde *moștenitori ai vieții veșnice*« (Tit 3.7). Deci viața veșnică este moștenirea noastră cerească.

3. Viața veșnică este un dar al *dragostei lui Dumnezeu*; acesta este conținutul versetului 16 din Ioan 3: dragostea lui Dumnezeu față de lume a mers așa de departe, că El nu a intenționat numai salvarea ei, ci voia chiar să dăruiască viața veșnică aceluia care vor crede în singurul Lui Fiu născut. De aceea este așa de important (căci viața veșnică și dragostea lui Dumnezeu aparțin împreună) să vedem, că cei binecuvântați cu tot felul de binecuvântări în locurile cerești sunt aceia care sunt sfinți și fără vină înaintea Lui în *dragoste*. (Efeseni 1.3,4) Așa am văzut deja: aceia, care sunt strămutați în împărăția *Fiului dragostei lui Dumnezeu*, sunt făcuți apti să aibă parte de *moștenirea sfinților* în lumină (Coloseni 1.12-23). Viața veșnică poate fi savurată exclusiv în cunoașterea și savurarea dragostei lui Dumnezeu.
4. Viața veșnică este posesiunea *fiilor lui Dumnezeu*. Dumnezeu ne-a rânduit mai dinainte pentru înfiere (Efeseni 1.5) ca poziție în care noi putem poseda pe deplin binecuvântările cerești. Filațiunea include în sine moștenirea: »dacă ești fiu, ești și moștenitor, prin Dumnezeu« (Galateni 4.7). În scrisoarea către Galateni, »moștenirea« este prezentată simbolic în țara făgăduită de Dumnezeu lui Avraam, și recolta acestei țări este simbolul vieții veșnice: »cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul *viața veșnică*« (Galateni 3.14,18,29; 4.30; 6.8).
5. Viața veșnică este binecuvântarea țării și este deci situată de cealaltă parte a *râului morții*, a Iordanului, și a *ținutului morții*, a pustiei. De aceea este așa de important, că Efeseni 1 ne arată (în legătură cu capitoul 2), că pentru a putea poseda binecuvântările spirituale din locurile cerești, astfel de oameni ca noi, care erau *morți* în păcate și fărădelegi, aveau nevoie de salvarea prin sângele lui Hristos și trebuiau să primească iertarea fărădelegilor. Citim de asemenea, că sfinții, care au parte la moștenire, au fost eliberați de sub puterea întinericului și au fost strămutați în împărăția Fiului dragostei lui Dumnezeu (Coloseni 1.12-14), în care au răscumpărarea, iertarea păcatelor (Coloseni 1.12-14). Apostolul Pavel face clar și în scrisoarea către Romani diferența față de moarte: »pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească prin neprihănire, ca să dea *viața veșnică*, prin Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 5.21). »Pentru că sfârșitul acestor lucruri (al robiei păcatului) este moartea. Dar acum, odată ce ați fost izbăviți de păcat și v-ați făcut robi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: *viața veșnică*. Fiindcă plata păcatului este *moartea*, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este *viața veșnică* în Isus Hristos, Domnul nostru« (Romani 6.21-23).
6. Viața veșnică este cunoscută și savurată prin Duhul Sfânt, pe care L-am primit, atunci când am crezut și am primit Evanghelia mântuirii noastre (Efeseni 1.13). Duhul Sfânt va fi în noi un izvor de apă, care curge în viața veșnică (Ioan 4.14; 7.38,39). »Și Duhul este cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. ... fiindcă aceasta este mărturisirea pe care Dumnezeu a făcut-o despre Fiul Său ... Și mărturisirea este aceasta; Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său« (1 Ioan 5.6-13). Prin Duhul Fiului lui Dumnezeu strigăm »Ava, Tată!« și înfăptuim filiațiunea noastră și moștenirea noastră, și semănăm prin Duhul, ca să culegem viața veșnică din Duhul (Galateni 4.6,7; 6.8).
7. Viața veșnică este, în ceea ce privește posesiunea noastră și savurarea acesteia, legată

cu *învierea și gloriificarea lui Hristos*. De aceea apostolul Pavel ne arată în rugăciunea sa de la sfârșitul capitolului 1 din scrisoarea către Efeseni, că noi putem poseda binecuvântările spirituale din locurile cerești, deoarece Hristos a fost înviat dintre cei morți (Efeseni 1.20) și Dumnezeu L-a așezat la dreapta Sa în locurile cerești, în timp ce Dumnezeu a dovedit aceeași putere și față de noi (Efeseni 1.19), așa că El ne-a făcut și pe noi vii și ne-a înviat împreună cu Hristos și în El ne-a pus să ședem în locurile cerești (Efeseni 2.4-6). Când Pavel vorbește nemijlocit despre viața veșnică, el o leagă de asemenea de caracterul nepieritor al învierii și cu slava cerească (Romani 2.7; compară și cu Galateni 3.8; 1 Timotei 1.16; Tit 1.2; 3.7). În evanghelia după Ioan 6, Domnul Isus Se prezintă ca Pâinea vieții și Viața veșnică și o leagă de patru ori cu învierea și o dată cu gloriificarea Sa (Ioan 6.39,40,44,54; Ioan 6.62,63). În Ioan 4 și Ioan 12, ca excepție, viața veșnică nu este prezentată ca posesiune actuală a credincioșilor, ci este legată cu slava cerească (viitoare) (Ioan 4.36; 12.25).

Sintetizând constatăm că viața veșnică este *binecuvântarea* lui Dumnezeu, o binecuvântare cerească, binecuvântările spirituale din locurile cerești, savurate în dragostea lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, de partea cealaltă a morții, în domeniul învierii și gloriificării, de către aceia care aparțin familiei lui Dumnezeu și care au primit înfierea. Cât de nemăsurat de mare este binecuvântarea noastră.

8. Părtășia vieții

Am văzut deci, că savurarea practică a vieții veșnice are ca premisă:

- privirea la Fiul Omului înălțat (care în același timp este singurul Fiu născut al lui Dumnezeu, care a fost dat) la locul judecății asupra cărnii (firii pământești),
- acțiunea liberă a Duhului Sfânt în cel credincios, ca să-l aducă în legătură cu Hristos Cel glorificat,
- hrănirea cu Hristos Cel smerit și mort fiind conștient de învierea Sa și de înălțarea Lui la cer,
- și ascultarea zilnică de vocea Sa.

În contextul călătoriei prin pustiu există un al doilea aspect, foarte practic, al savurării vieții veșnice. Am constatat că viața veșnică este viața Casei Tatălui, pe care au dreptul s-o savureze copiii Tatălui, care au primit pe Fiul acestui Tată ca viață a lor. De aceea ea este și *viața familiei lui Dumnezeu* și de aceea este o viață care se savurează împreună ca familie. În privința aceasta vreau să atrag atenția asupra a șase locuri din Scriptură:

1. Locul Adorării

Ioan 4.14,23,24: Apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică. ... Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. Dumnezeu este Duh, și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.

Cu relevarea darului lui Dumnezeu (Ioan 4.10), a Persoanei dumnezeiești, care era în chip umil pe pământ, și a »apei vii« (Cuvântul și Duhul - Ioan 7.38,39), Domnul a revelat și un loc corespunzător al adorării (Să ne gândim din nou înapoi la Numeri 21.16 și versetele următoare: »La această fântână Domnul a zis lui Moise: „Strânge poporul, și le voi da apă.“ Atunci a cântat Israel cântarea aceasta: „Țâșnește, fântână! Cântați în cinstea ei!“« Vedem aici ca model pe poporul lui Dumnezeu adunat pentru a aduce adorare la o fântână țâșnitoare (acțiunea liberă a Duhului Sfânt.), unde »adevărații adoratori« (familia lui Dumnezeu) adoră pe Dumnezeu ca *Tată* (o dovadă că ei posedă viața veșnică - Ioan 17.3) într-un mod spiritual și în concordanță cu adevărurile noi revelate. Adorarea Tatălui este probabil cea mai mare binecuvântare a posesorului vieții veșnice!

2. O turmă

Ioan 10.16: Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu, și va fi o turmă și un Păstor.

Oile din Israel, unite cu oile dintre națiuni într-o turmă nouă, sunt familia lui Dumnezeu, căreia Domnul îi dă viața veșnică, potrivit cu promisiunea de aici (Ioan 10.28); ea este posesiunea individuală a fiecărui credincios și posesiunea colectivă a familiei lui Dumnezeu.

3. Cei dăruiți de Tatăl

Ioan 17.1-3: După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer, și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum l-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața veșnică tuturor acelor, pe care l-ai dat Tu. Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care l-ai trimis Tu.“

Vedem aici familia lui Dumnezeu ca fiind aceia din lume, pe care Dumnezeu i-a dat Fiului (Ioan 17.6,9,12,24). Ei nu sunt un simplu număr de copii ai lui Dumnezeu fără nici o legătură între ei, ci ei sunt una, așa cum este Tatăl cu Fiul (Ioan 17.21-23). Viața acestei familii este »viața veșnică«: *cunoașterea* lui Dumnezeu, așa cum l-a cunoscut Hristos, și anume, ca Tatăl; nu numai că știu, că El este Tatăl Fiului, ci ei Îl cunosc ca Tatăl *al lor* (Ioan 20.17 - căci ei au primit pe Fiul Lui ca viață a lor) și știu că sunt frați ai Fiului. Și ei *cunosc* pe Isus Hristos, Cel trimis, așa cum El, Cel care l-a trimis, l-a cunoscut, și anume ca singurul născut al Tatălui; ei știu nu numai că El este Fiul, ci acest Fiul a devenit viața lor. Potrivit planului lui Dumnezeu ei sunt principial deja asemenea chipului Fiului Său, așa că Acesta este Cel întâi născut dintre mai mulți frați (Romani 8.29), deci în mijlocul familiei lui Dumnezeu.

4. Părtășia

1 Ioan 1.2-4: ... vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos.

Citim aici, că viața veșnică a fost vestită, pentru ca noi să avem părtășie cu Tatăl și cu Fiul și prin aceasta și între noi ca familie a Tatălui și a Fiului. Așa cum posedarea vieții veșnice include adevărata cunoaștere a Tatălui și a Fiului, tot așa este clar, că o astfel de cunoaștere include adevărata părtășie cu aceste Persoane divine și prin aceasta și cu toți care posedă împreună această viață veșnică. Noi am primit viața veșnică (care ne-a fost vestită), așa că prin aceasta noi constituim o *comunitate de viață* (o simbioză), care se caracterizează (cum de fapt spune versetul) prin părtășia cu Tatăl și cu Fiul; da, viața veșnică, pe care o avem noi, este viața pe care a avut-o și o are Fiul în părtășia cu Tatăl. Urmarea unei astfel de părtășii este bucuria deplină (Ioan 15.9-11; 16.24; 17.13), așa cum Fiul Însuși a savurat-o aici pe pământ în părtășia cu Tatăl Său.

5. Copiii:

1 Ioan 2.24,25: Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl. Și făgăduința, pe care ne-a făcut-o El, este aceasta: viața veșnică.

În toată această secțiune Ioan scrie despre copiii lui în credință și îi (familia lui Dumnezeu) împarte în trei grupe: părinți, tineri și copii (1 Ioan 2.13,14). Părinții sunt aceia care din punct de vedere spiritual s-au maturizat așa de mult, că Îl cunosc pe Acela care este de la început (deci pe Hristos, viața veșnică, care era la Tatăl și care ne-a fost descoperită – 1 Ioan 1.1,2). Acesta este singura și marea lor caracteristică: viața veșnică (aceasta este „cunoașterea“ Tatălui și a Fiului! – Ioan 17.3) a devenit totul pentru ei; ei trăiesc deja în atmosfera cerească a acestei vieți (1 Ioan 2.13-17). La tineri nu este încă așa: la ei atmosfera vieții veșnice (a Casei Tatălui) este permanent în conflict cu atmosfera lumii (1 Ioan 2.18-27); însă ei au biruit pe cel rău. La copii desigur nu poate fi vorba de experiență spirituală; dimpotrivă, ei au fost neliniștiți de către anticriștii care au fost descoperiți printre creștini. Însă apostolul îi asigură, că ei, chiar dacă au ajuns să *savureze* numai puțin viața veșnică, aceasta nu schimbă cu nimic posedarea vieții veșnice (compară cu 1 Ioan 5.11-13). Chiar și copiii au ungera (cu Duhul – 1 Ioan 2.20) de la Cel sfânt (= Hristos), și „știu“ totul; în principiu „cunosc“ pe Tatăl și pe Fiul (Ioan 17.3). Promisiunea vieții veșnice (1 Ioan 2.25) era nu numai pentru părinți, ci și pentru copiii în Hristos. Deci dacă rămâne în ei ce au auzit de la început (cu privire la Cel ce era de la început: viața veșnică, care era la Tatăl – 1 Ioan 1.1,2), atunci ei vor rămâne de asemenea în Fiul și în Tatăl – vor umbla în atmosfera vieții veșnice și în părtășia cu Tatăl și cu Fiul Său Isus Hristos (1 Ioan 1.3).

6. Frații:

1 Ioan 3.14,15: Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că niciun ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el.

Posedarea vieții veșnice include în sine părtășia cu Tatăl și cu Fiul și prin aceasta cu întreaga familie a lui Dumnezeu. Această părtășie de viață este o părtășie de dragoste; cei care aparțin acesteia arată caracteristicile lui Dumnezeu, care este lumină și dragoste, și ei nu pot altceva decât să iubească pe cei care aparțin acestei părtășii (1

Ioan 2.3-11; 3.4-24). Cei care au viața veșnică poartă semnele caracteristice ale „luminii” (dreptatea, ascultarea) și ale „dragostei” (dragoste față de Dumnezeu și față de frați). Această afirmație este așa de absolută, că tot așa de bine se poate spune și reciproc: cine urăște pe fratele său, prin aceasta dă dovada simplă, că viața veșnică nu este în el; el este un ucigaș și este în moarte, în loc să fie în atmosfera vieții.

9. Nădejdea vieții

În capitolele anterioare ne-a devenit clar, că savurarea vieții veșnice este un privilegiu mare – dar este și o responsabilitate mare. Noi avem viața veșnică, dar ea nu este încă acolo unde ea este acasă. Ea este în cele din urmă acasă într-un trup glorificat în Casa Tatălui! Aceasta înseamnă conflicte, atâta timp cât noi vom fi în trupul vechi (deci cât timp mai purtăm carnea în noi). Eu posed viața veșnică și prin aceasta am deja acum aptitudinea să savurez lucrurile din Casa Tatălui și din noua creație, și »nădejdea vieții veșnice« (Tit 1.2; 3.7) constă tocmai în așteptarea ca în curând (în atmosfera și în mediul acestei vieții) s-o savurăm pe deplin. Atâta timp cât eu mai sunt în trupul acesta și în lumea aceasta savurarea practică a vieții veșnice va trebui totdeauna să meargă mână în mână cu curățirea (1 Ioan 3.2,3). »Știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El (viața lui este viața mea), pentru că Îl vom vedea așa cum este (aceasta este caracteristica vieții veșnice: ea „cunoaște” pe Fiul, și în curând Îl vom cunoaște desăvârșit). Oricine are *nădejdea* aceasta în El, *se curățește*, după cum El este curat« - aceasta înseamnă, că el se pune deja acum din punct de vedere moral în armonie cu ceea ce este El în Sine Însuși.

Domnul Isus Însuși arată clar aceasta la spălarea picioarelor (Ioan 13.1-11). Pentru *umblarea* noastră prin pustiu este permanent necesară apa de curățire a Cuvântului (Numeri 19), și pentru *prezența* noastră în Locul Sfânt la altar este necesară apa ligheanului (Exodul 30.17-21); însă sublimul îl avem în Ioan 13: acolo este vorba de *a sta* la sânul Domnului Isus, de »a avea parte cu El« (Ioan 13.8-10). Nu de a primi parte *de El* – aceasta are loc prin nașterea din nou și prin credință (versetul 10): spălarea completă, și aceasta are loc o singură dată. Este însă necesară o curățire permanentă de toate murdăriile lumii acesteia și de murdăriile cărnii, pentru a avea parte cu El, pentru a savura părtășia cu Hristosul glorificat, cu Fiul lui Dumnezeu. Același lucru ne învață apostolul în prima lui scrisoare (1 Ioan 1.1-7), așa cum am văzut. Viața veșnică

- era la Tatăl,
- a fost revelată apostolilor,
- aceștia ne-au vestit-o,
- prin aceasta noi avem acum părtășie cu ei,
- o părtășie, care în același timp este părtășia cu Tatăl și cu Fiul,
- însă aceasta înseamnă totodată părtășie cu Dumnezeu, cu un Dumnezeu care este lumină și în care nu este nicidecum întuneric.

În curând, când vom fi la El în casa Tatălui, aceasta nu va mai fi o problemă. Atunci carnea nu va mai fi în noi și nici un întuneric în jurul nostru. Însă noi umblăm deja acum în lumină, așa cum Dumnezeu este lumină; de asemenea este la fel de valabil, că noi mai avem încă păcatul în noi, și cu regret noi mai putem păcătui (1 Ioan 1.8; 2.1).

De aceea un prim aspect al nădejzii vieții veșnice este, că credinciosul se bucură să savureze în curând pe deplin viața veșnică, fără să mai fie deranjat de carne (firea pământească) și de lume. Eliberați de păcat, am devenit sclavii lui Dumnezeu (Romani 6.22) și avem responsabilitatea să trăim o viață sfântă, până vom intra în adevărata viață, desăvârșită, - viața veșnică. Invers: pe lângă această responsabilitate de a trăi în felul acesta, există și o plată pentru aceia care au trăit în felul acesta: »Dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul, viața veșnică« (Galateni 6.8). Și: »Cine seceră, primește o plată și strânge roada pentru viața veșnică; pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp.« (Ioan 4.36) Și: »Cine își iubește viața, o va pierde; și cine își urăște viața în lumea aceasta, o va păstra pentru viața veșnică.« (Ioan 12.25)

Aceste două ultime locuri din Scriptură sunt remarcabile, deoarece în evanghelia după Ioan în mod excepțional expresia »viața veșnică« are caracter de viitor. În mod obișnuit acest apostol accentuează că viața veșnică este deja acum posesiune a noastră și prin aceasta noi cunoaștem și savurăm toate »lucrurile cerești« (lucrurile Casei Tatălui) și putem avea părtășie cu Persoanele dumnezeiești în această Casă a Tatălui (Ioan 3.12-16). De aceea el vorbește foarte puțin în evanghelia sa și în scrisorile sale despre viitor; însă în cele trei cazuri, când el face aceasta expres, atunci aceste locuri sunt deosebit de prețioase pentru noi. În niciunul din cele trei locuri nu este numită explicit viața veșnică - și totuși din conținutul acestor locuri reiese clar că ea este.

- **Ioan 14.2,3:** În Casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, *Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*
- **Ioan 17.24:** Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, *să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii.*
- **1 Ioan 3.1,2:** Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm *că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este.*

Ce binecuvântare ne este prezentată aici! Și totuși - nu este de asemenea binecuvântare, că Domnul a purtat de grijă pentru toate, atâta timp cât noi nu am intrat încă în slava deplină a vieții veșnice? Iuda ne mângâie cu cuvintele: »Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.« (Iuda 20,21) - aceasta înseamnă, în toate nevoile voastre bazați-vă pe îndurarea Lui, în toate situațiile voastre, până când ați intrat în viața veșnică.

Ioan vorbește despre viața veșnică înainte de toate ca posesiune actuală, Pavel înainte de toate ca de ceva viitor, ca stare cerească. Însă și la Pavel savurarea vieții veșnice nu este ceva, care exclusiv abia în cer va putea fi savurat. În realitate Hristos este viața mea (Coloseni 3.1-4), și această viață este ascunsă împreună cu El în Dumnezeu; însă Pavel ne cere - dacă

am înviat împreună cu Hristos -, ca deja acum să căutăm și să ne gândim la ce este sus în cer, unde Hristos este. În realitate adevărata viață este în viitor (1 Timotei 6.12,19); însă Pavel ne îndeamnă, acum »să apucăm« adevărata viață, viața veșnică, să punem mâna pe ea și s-o facem proprietate spirituală a noastră. »Evlavia (aceasta înseamnă, slujirea lui Dumnezeu, sau glorificarea Lui) este folositoare în orice privință, întrucât ea are făgăduința vieții de acum și a celei viitoare.« (1 Timotei 4.8) Evlavia aduce roadă nu numai pentru viața viitoare (așa cum deprinderea trupească aduce roadă când s-a ajuns la țintă, și anume cununa), ci ea conține deja o binecuvântare mare pentru viața de acum, și anume în măsura în care noi practicăm în existența actuală adevărata viață din viitorul apropiat.

Apostolul Pavel este în privința aceasta un model binecuvântat (1 Timotei 1.16,17). Isus Hristos i-a arătat toată îndelunga Sa răbdare »ca o pildă celor ce vor crede în El, ca să capete viața veșnică. A Împăratului veșnicilor, a Nemuritorului, Nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin.«

Tradus de la: [Das ewige Leben](#)

Das ewige Leben, caietul 8 din seria „Was lehrt die Bibel?“, 1977,
Ernst-Paulus-Verlag, Neustadt/Weinstraße

Traducere: Ion Simionescu